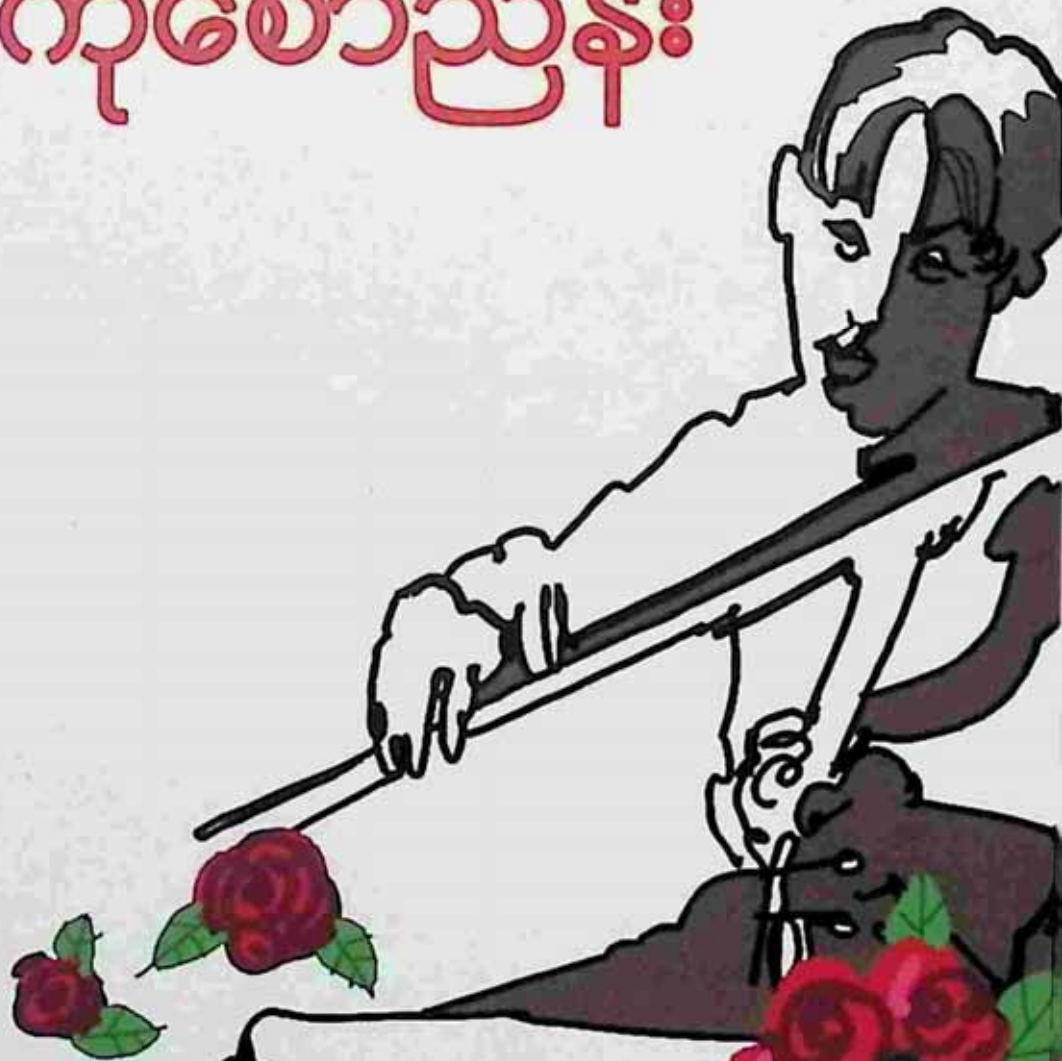

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိုနိုး

ဒုတိယအကြိမ်
၁၉၇၈:

ကိုစောညိုနိုး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ နှင့်
 မိဘနှစ်ပါးထံသို့ပေးစာ
 ကိုစောညိုနိုးရေးသားခဲ့သော
 မိုးနေ့အလွမ်း (ကဗျာ)
 ဆောင်းနေ့အလွမ်း (ကဗျာ)
 ဂီတဘုံနန်း (ကဗျာ)
 မတင်သာသည် (ကဗျာ)
 တစ်ပွင့်တည်းသာဖြစ်ပေမဲ့ (စာညွှန်)
 မောင်စိုးလှိုင်သို့ပြန်စာ
 စာပေသစ်ပြဿနာ (ဆောင်းပါး)
 တတိယသဝဏ်လွှာ (ဝတ္ထုတို)
 မရဏမောင်းသံ (ဝတ္ထုရှည်)
 သီချင်းများ..... စသည်ဖြင့်
 ဆရာနန်ညွန့်ဆွေတည်းဖြတ်ထားသည်

ဂီတနက်သန်ကိုစောညိုနိုး

မြန်မာနိုင်ငံစာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းက စီစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့သော

ဂီတနက်သန်ကိုစောညိုနိုး

မြန်မာနိုင်ငံစာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းအတွက် စိတ်ကူးချိုချိုမှ
 ပြန်လည်ထုတ်ဝေပေးသည့် ပညာရှင် ၉ ဦး၏စာအုပ် ၉ အုပ်အပြင်
 ကျန်စာအုပ်များကို ဆက်လက်စီစဉ်ထုတ်ဝေပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

mg y o e . c o m

ဂီတနက်သန်ကိုစောညိုနဲ့၊ ကိုစောညိုနဲ့နှင့်အခြား

စာမျက်နှာ ၁၃၅++ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၉၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

၁၉၇၉ နှလုံးလှစာပေ၏ ပထမအကြိမ်၊ မြန် စာ ပြန့် စာစဉ် ၁၆

ရောင်းစွဲ ၂၂၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mg y o e . c o m

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိုနိုး

နန်းညွန့်ဆွေ-တည်းဖြတ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းအတွက်
စိတ်ကူးချိုချိုမှ စီစဉ်ရိုက်နှိပ်သည်။

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၉

‘အနုပညာ စာပေမှာ
ပေါင်းလှာဝပ်စင်း ယဉ်ကျေးခြင်း’

မာတိကာ

-	အမှာစာ	က
-	ကိုစောညိန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ	ဆ
-	မိဘနှစ်ပါးထံသို့ပေးစာ	ဗ
၄။	မိုးနေ့အလွမ်း (ကဗျာ)	၁
၅။	ဆောင်းနေ့အလွမ်း (ကဗျာ)	၃
၆။	ဂီတဘုံနန်း (ကဗျာ)	၅
၇။	မတင်သာသည် (ကဗျာ)	၇
၈။	တစ်ပွင့်တည်းသာဖြစ်ပေမဲ့ (စာညွှန့်)	၉
၉။	မောင်စိုးလှိုင်သို့ပြန်စာ	၁၄
၁၀။	စာပေသစ်ပြဿနာ (ဆောင်းပါး)	၁၉
၁၁။	တတိယသဝဏ်လွှာ (ဝတ္ထုတို)	၂၅
၁၂။	မရဏမောင်းသံ (ဝတ္ထုရှည်)	၄၀
၁၃။	ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းများ	၁၁၄

mgyc.com

mgyc.com

၂၆ နှစ်အရွယ်

၂၂ နှစ်အရွယ်

၂၄ နှစ်အရွယ်

၂၅ နှစ်အရွယ်

ဂိတနက်သန် ကိုစည်ညို၏ ဓာတ်ပုံများ

သမာဓိသတင်းစာ

• မြန်မာ့နိုင်ငံတော်

• ၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်

• နေရာ: နေပြည်တော်

• နံပါတ် ၂၁၀၀ ၁၇၇၄ခု

• နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်-၇၀၀၀၀၀၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်

• နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်

ကိုးကားရန် သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်းအရာများကို
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်

• နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်
 နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်၊ နေပြည်တော်

(Signature)
 ၁၉၇၄ ခုနှစ်
 ၁၇၇၄ ခုနှစ်

ကိုးကားရန်၏ လက်ရေးစာမူ

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းသည် ၎င်း၏ဓာတ်ပုံကို
ကြည့်၍ သူကိုယ်တိုင် ပုံတူဆွဲထားသည့်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

အမှာ

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းကို ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်၊ ၁၃၂၀ ခုနှစ် နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် စတင်ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ယခုဆိုလျှင် ၂၁ နှစ် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခေတ်ပင် ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ ဤဆယ်စုနှစ် နှစ်ခေတ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံစာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းသည် စာပေတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းကို စတင်ဖွဲ့စည်းစဉ်ကပင် မြန်မာနိုင်ငံတွင် လိုအပ်နေသည့် မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတို့ ပြန့်ပွားတိုးတက်လာအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ကြိုးစားဆောင်ရွက်မည်ဟု အာသီသထားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ထားခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ပညာပေးစာအုပ်စာတမ်းများကို ပြုစုထုတ်ဝေခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် စာအုပ်အမှတ်စဉ် ၁၆ သို့ပင် ရောက်ရှိပေပြီ။ ထုတ်ဝေခဲ့သည့်စာအုပ်များမှာ ကာလပေါ်ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်စသည်တို့ မဟုတ်ကြပေ။ နက်နဲခက်ခဲ၍ သုတေသနသဘော ပါဝင်သည့် ပညာပေးစာအုပ်များသာ ဖြစ်ကြပေသည်။

- လယ်တီပဏ္ဍိတ (ဦးမောင်ကြီး)
- ဝတို့ဌာနီ
- အနုပညာ လောက (၁-၂-၃)
- ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ
- မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ
- စိန္တကျော်သူ ဦးဩ

- ကျော်အောင် စံထား ဆရာတော်
- ဝန်ကြီး ဗညား ဒလ
- မင်းလက်ဝဲ နော်ရထာ
- ဦးဖိုးကျား (ဆောင်းပါး ပေါင်းချုပ်)
- ဟံသာဝတီ (ခေတ်ယဉ်ကျေးမှု)
- မဟာဂီတ ဦးပြုံးချို
- သဘင်ပညာရှင်ကြီး ဦးဘိုးစိန်

စသည့် စာအုပ် ၁၅ အုပ်သည် မြန်မာစာပေ၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို တတ်နိုင်သမျှ ဖော်ဆောင် တင်ပြထားသည့် စာအုပ်များဖြစ်သည့်အတိုင်း စာကြည့် ပိဋကတ်တိုက်တွင် တိုက်ဝင်စင်တင်အဖြစ်ထားရမည့် စာအုပ်များဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

အခမ်းအနား ပွဲသဘင်များနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်စဉ်စာဆိုတော်နေ့ ဟောပြော ပွဲအခမ်းအနားကို ကျင်းပခြင်းအပြင် ရန်ကုန်တွင်သာမက နယ်များသို့လှည့်၍ စာပေ ဟောပြောပွဲများ စကားရည်လှပွဲများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ကျင်းပခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော် အသံလွှင့်ဌာန (မြန်မာ့အသံ) မှနေ၍ စာပေဆိုင်ရာ အသံလွှင့် ဇာတ်လမ်းများကို တင်ဆက်ခဲ့သည့်အပြင် ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာကဏ္ဍမှနေ၍ မြန်မာ စာပေ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာအကြောင်းများကို အကြိမ်ကြိမ် ဟောပြောအသံလွှင့်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ရှေးခေတ်စာဆိုကြီးများဖြစ်ကြသည့် အနန္တသူရိယ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ မြဝတီမင်းကြီးဦးစ၊ ဝန်ကြီး ဗညားဒလ၊ ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်၊ မင်းလက်ဝဲ နော်ရထာ၊ စိန္တကျော်သူ ဦးဩ၊ ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း စသူတို့အား ဂုဏ်ပြုသည့် အခမ်းအနားများကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

နှောင်းခေတ်စာပေ ပညာရှင်ကြီးများဖြစ်ကြသည့် လယ်တီပဏ္ဍိတ၊ ပီမိုးနင်း၊ ဒီးဒုတ်ဦးဘချို၊ သတင်းစာ ဆရာဦးသိမ်းမောင်၊ မဟာဆွေ၊ ဦးဖိုးကျား စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များအားလည်း ဂုဏ်ပြုသည့် အခမ်းအနားများကို ကျင်းပခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ဇာတ်သဘင် ဂီတအနုပညာရှင်များအနေနှင့်လည်း ရွာစားကြီးစိန်ဗေဒါ၊ နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်၊ ရွှေတိုင်ညွန့်၊ မဟာဂီတဦးပြုံးချို၊ သဘင်ပညာရှင်ကြီးဦးဘိုးစိန် စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများအား ဂုဏ်ပြုသည့် အခမ်းအနားပွဲများကို ကျင်းပခဲ့သည်။

ယခုလည်း ဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်းအတွက် အထိမ်းအမှတ်စာအုပ်ထုတ်ဝေ ခြင်း၊ ဂုဏ်ပြုအခမ်းအနားပွဲကျင်းပခြင်းဆိုသည့် တာဝန်နှစ်ရပ်ကို ရွက်ဆောင်ရပြန်ပါပြီ။

mgyoe.com

ဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်းသည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည့်နောက် ပြည်ထောင်စု ခေတ်တွင်မှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏ်ပြုထိုက်မထိုက် စဉ်းစားရန် ရှိပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မြန်မာနိုင်ငံစာပေ ပြန့်ပွားရေးအသင်းက ဤသို့ ယုံကြည်ယူဆပါသည်။

- ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်းသည် တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက်ပေါ်ပေါက် သည်ဟု ဆိုသော ရှေးစကားအတိုင်း ပြည်ထောင်စုခေတ်တစ်ခေတ်တွင် ထူးထူး ခြားခြား ပေါ်ပေါက်လာသည့် အနုပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ခြင်း။
- မြန်မာဂီတနယ်တွင် အလိုက်စာဆိုမဟုတ်ဘဲ အထွင်စာဆိုဖြစ်၍ မြန်မာ့မူ မြန်မာ့ဟန် မပျက် ဆန်းသစ်သော တီးလုံးတေးသွားဟန်ကို တီထွင်နိုင်ခြင်း။
- သူ၏ သီချင်းများတွင် အသံ၏စွမ်းပကားကိုသာ အားကိုးအားထားမပြုဘဲ ဂုဏ် မြောက်သည့် စာပေ အစီအကုံး အနှုန်းအဖွဲ့များပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရခြင်း။
- ထို့ပြင်လည်း သူ၏ သီချင်းများသည် သီချင်းမည်ကာ မတ္တမဟုတ်မူ၍ ဆန်းသစ် သည့် တိုးတက်သော အတွေးအခေါ်အယူအဆများကို တွေ့ရှိရခြင်း။
- ဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်းကိုယ်တိုင်လည်း ကာတွန်းဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ သတင်း စာဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် စာရေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာများစွာတို့ကို ရေးသားသွားခြင်း-

စသည့် စသည့် အကြောင်းများကြောင့် ပြည်ထောင်စုခေတ်တွင် ပေါ်ပေါက် လာသည့် များစွာသော သီချင်းရေးဆရာများအနက်မှ ‘တစ်ခေတ်တွင်တစ်ယောက်’ ရွေးကောက်ထုတ်နုတ်၍ ဂီတနက်သန်ကိုစောညိန်းအား ပြည်ထောင်စုခေတ် ဂီတစာဆို တစ်ဦးအဖြစ် ဂုဏ်ပြုမှတ်တမ်းတင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

ကိုစောညိန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုတင်ပြောထားလိုသော အချက်နှစ်ချက်ရှိပါ သည်။ ပထမအချက်မှာ ကိုစောညိန်းအား လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် နန်းတော်ရှေ့ ဆရာတင်၊ မြို့မငြိမ်း၊ ရွှေပြည်အေး စသူတို့ကဲ့သို့ လူ့ဘဝတွင် အသက်ပြည့်နေသွား ရသူမဟုတ်ဘဲ အသက် ၂၇ နှစ်အထိသာ နေသွားရသည့် လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့်သာ ကြည့်ရှုရန်ဖြစ်ပါသည်။ ဒုတိယတစ်ချက်မှာ ကိုစောညိန်းသည် စီးပွားရေးချို့တဲ့ သူဖြစ် ခြင်းကြောင့် သူ့ခေတ်သူ့အခါက အရာရာတွင် မပြည့်မစုံ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နှင့် အပျော် တမ်းတီးဝိုင်း ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ခဲရာခဲဆစ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည့်အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်း

ကြောင့်လည်း သူ၏ဂီတနက်သန် အပျော်တမ်းတီးဝိုင်းသည် တစ်နှစ် ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး မျှသာ အသက်ရှည်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုစောညိန်း၏အနုပညာ လုပ်အားသည် အချိန်ကာလအားဖြင့် သက်တမ်းနှစ်နှစ်ခန့်မျှသာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဤအတောအတွင်း သူထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် သီချင်းမှာ စုစုပေါင်းလိုက်မှ ၃၇ ပုဒ်မျှသာ ရရှိပေသည်။

တိုတောင်းလှသည့် အချိန်အတွင်း ကိုစောညိန်း ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် သီချင်းများ သည် ဂီတလောကတွင် မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်သည့် သီချင်းများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ သူ့သီချင်းများသည် ရိုးသွားပြီ၊ ခေတ်ကုန်သွားပြီဟူ၍မရှိ။ သူကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် ယနေ့ ၂၇ နှစ်တိုင် သောတရှင်တို့၏ နှလုံးသားတွင် ဆန်းသစ်မြဲ၊ နှစ်သက်မြဲ ရစ်စွဲလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ဤအချက်တစ်ချက်ကို ထောက်လျှင်ပင် ကိုစောညိန်းသည် အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးခြားသူဟု ဆိုနိုင်လောက်ပါပေသည်။

ကိုစောညိန်း၏အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို သူကွယ်လွန်ပြီး ၂၅ နှစ်မြောက်ဖြစ်သည့် ၁၉၇၇ ခုနှစ်အတွင်းက ပြုလုပ်ရန် စိုင်းပြင်းခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် လိုအပ်သည့် စာမူများ မပြည့်စုံသဖြင့် စုံစမ်းရှာဖွေရင်း ယခု ၂၇ နှစ်မှာမှ ပြုလုပ်ဖြစ်ပါတော့သည်။ စာရေးဆရာသန်းဆွေက ကိုစောညိန်း၏ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ပွင့်ဦး ဟူသော အမည်နှင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်ထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့သည်။ ကိုစောညိန်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ချစ်ထံကျာရှင် ဟူသော အမည်နှင့် ၁၉၅၃ ဇန်နဝါရီလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုရှည်ရေးခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ကို ပေါင်း၍ ၁၉၆၁ ခုနှစ်က ဦးဘရီနှင့် သမီးများ စာပေတိုက်မှ လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးသည်။ ထို့နောက် ၁၉၆၅ ခုနှစ်က နှစ်ခေတ်ပေါင်း ဂီတနက်သန်ဟူသော အမည်ဖြင့် အေးအေးစာပေမှ လုံးချင်းစာအုပ် တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ အဆိုပါစာအုပ်တွင် ပွင့်ဦးဝတ္ထုနှင့် ရေနံ့သာ စိုးလှိုင်၏ ဆောင်းပါး၊ ဂီတနက်သန် ကိုအုန်းလွင်၏ ဆောင်းပါး၊ အဘဦးသန်းမြင့် (ဗမာ့အသံ)၏ တေး၏ကြေးမုံမှ အသံလွှင့်ချက်များပါရှိသည်။

အစကနဦးကမူ ဆောင်းပါးဝတ္ထုများအားလုံးကို ထည့်မည်။ ထို့ပြင် ကိုစော ညိန်းနှင့် ရင်းနှီးသိမိလိုက်သူများထံမှ ဆောင်းပါးများ တောင်းယူ၍ အားလုံး စုပေါင်း ထုတ်ဝေမည်ဟု စီစဉ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အထက်ပါ ကိုသန်းဆွေ၏ ဝတ္ထုများသည် တစ်ကြိမ်က နှစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သည်လည်းတစ်ကြောင်း၊ ဆောင်းပါးများ ရရှိရန် မှာလည်း မလွယ်လှ၍ တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ကိုစောညိန်းကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့သည့် စာများကိုသာစု၍ ထုတ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရပါသည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကပင်လျှင် ကိုစောညိန်းအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်သည်

သာမက ကိုစောညိန်း၏အရည်အချင်းကိုပါ ပိုမိုသိရှိလာမည်ဟု ယူဆပါသည်။

ဤစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ခုတောင်းပန်လိုပါသည်။ ကိုစောညိန်းသည် ကာတွန်းရုပ်စုံခေတ် (၁၉၃၈-၃၉) လောက်က စ၍စာရေးခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင် ကာတွန်းရုပ်စုံ၊ သမာဓိသတင်းစာ၊ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၊ လင်းယုန်ဂျာနယ်၊ ရန်ကျော်ဂျာနယ်တို့တွင် ဝတ္ထုဆောင်းပါး အများအပြားရေးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ ရှာဖွေစုစည်းရန် မလွယ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နှင့် ကိုစောညိန်း၏ လက်ခံ လက်ရေးစာမူများမှယူ၍ စုပေါင်းထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။ ဤတွင် ကိုစောညိန်း၏ လက်ရာများ အပြည့်အစုံ မဟုတ်သေးကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ ကိုစောညိန်း၏ စာများကို ဖတ်ရှုရာတွင် ကိုစောညိန်းသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် အားယူကြိုးပမ်းနေခဲ့သည့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် ကြည့်စေချင်ပါသည်။

ဤသို့အားဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းသည် ဂုဏ်ပြုသင့် ဂုဏ်ပြုထိုက်သူတစ်ဦးကို တိမ်မြုပ်နေရာမှ ပြန်လည်ဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်ခြင်းအတွက် စာပေတာဝန်တစ်ရပ်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်နိုင်ပြီဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသတည်း။

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အကူအညီပေးကြသည့် ကိုစောညိန်း၏ညီ ကိုလှဝေ၊ တူမ မထားထားရီနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုညိုလွင်၊ ခေတ်မီစာပေတိုက်မှ ဦးဆန်နီ၊ ဦးတင်လှသော် (ကန်သာစိမ်းလဲ့)၊ ယဉ်ကျေးမှု ကဇာတ်ဌာနမှ ဦးညွန့်ကြည်၊ မြန်မာ့အသံကိုသစ္စာတို့နှင့် ဂီတမိခင်ကြီး အမေဒေါ်အောင်ကြည်တို့အား မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းက ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ဤစာပေဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် ရှာဖွေစုဆောင်းတည်းဖြတ်ပေးသော စာရေးဆရာ နန်းညွန့်ဆွေ အားလည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးထဲမှ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ရှိအောင် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေပေးသည့် နှလုံးလှစာပေတိုက်မှ ဦးချစ်အောင်နှင့် အဖွဲ့သားများအား လည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ထပ်လောင်းမှတ်တမ်း တင်အပ်ပါသတည်း။

အမှုဆောင်အဖွဲ့

မြန်မာနိုင်ငံ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်း

mgyc.com

mgyc.com

ဂီတနက်သန် ကိုစောညိန်း၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မြင်းခြံမြို့နယ်၊ နွားထိုးကြီးအပိုင်၊ ရွာသာရွာ၌ အဘဦးမောင်ကြီး၊ အမိ ဒေါ်တင်တို့မှ ၁၂၈၆ ခု၊ နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၈ ရက် အင်္ဂါနေ့ (၃၁. ၃. ၁၉၂၅) တွင် ကိုစောညိန်းအား ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

အဘဦးမောင်ကြီးမှာ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ ပဲခူးခရိုင် အုန်းနှံအပိုင် ခနီးရွာဇာတိ ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးဦးစီးသည့်ကျောင်းတွင် စာသင်၍ ၇ တန်းအောင်သည်။ ထိုကျောင်းမှာ ဆရာလုပ်၍ စာသင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွဲအကောင် ၄၀ နှင့် ဒေးဒရဲမြို့နယ်ဘက်သို့ သွားကာ လယ်သစ်တိုး၍ လယ်လုပ်သည်။ ငါးနှစ်စမ်းသပ်လုပ်ကြည့်ရာ မအောင်မြင်ဘဲ ရှုံးသဖြင့် ကျန်သည့် ကျွဲ ၁၂ ကောင်ကို ဘေးမဲ့လွတ်ပစ်ခဲ့၍ အညာသို့ တက်ပြီး ပွဲစားလုပ်ကြည့်သည်။

အမိ ဒေါ်တင်၏ဖခင်မှာ ခြောက်ဌာနာပိုင်သည့် တိုက်ပိုင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ သမီးကလေးအား လွန်စွာချစ်ခင်သည်။ ငယ်စဉ်က ရာထူးရာခံရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များက လာရောက် စကားကမ်းလှမ်းကြသော်လည်း ဒေါ်တင်က စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသဖြင့် အသက် ၃၀ ကျော်သည့်တိုင် အပျိုကြီးအဖြစ်နှင့် နေလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပွဲစားဦးမောင်ကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ ပါရမီရေစက်ကြောင့်ပင်လောမသိ၊ ဦးမောင်ကြီးသည် အိမ်ထောင်ပျက်တစ်ဦးဖြစ်၍ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း သိလျက်နှင့်ပင် မေတ္တာမျှကာ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျခဲ့ပေသည်။

ဦးမောင်ကြီး - ဒေါ်တင်တို့သည် ရွာသာယာတွင်နေ၍ ဆီကြိတ်စက်နှင့်

ပြောင်းရိုးစင်းစက်များကို လုပ်ကိုင်ကာ စီးပွားရေးချောင်လည်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဒေါ်တင်က ဦးဆောင်၍လုပ်ကိုင်ရသည်။ ဦးမောင်ကြီးကမူ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူခြင်းကို ဝါသနာပါသည်။ ကြန်အင်လက္ခဏာကောင်းသည့် မြင်းမကလေးတစ်ကောင်ကို ရရှိထားရာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပြုစုယုယနေလေ့ရှိသည်။ ထိုမြင်းမကလေးကို မန္တလေးသို့ တက်၍ပြိုင်ပွဲဝင်ကြည့်ရာ ပွဲတိုင်းနိုင်သဖြင့် 'မန္တလာသန်း'ဟု အမည်မှည့်ထားသည်။

ကိုစောညိန်းအား ဖွားမြင်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်လောက်တွင် ဆီကြိတ်စက်ကို မီးလောင်သဖြင့် စီးပွားရေးအခက်အခဲဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးမောင်ကြီးမှာမူ မြင်းမကလေး မန္တလာသန်းကိုယူ၍ ပြည်မြို့ မူယာပင်ရပ်သို့သွား၍နေကာ ပြိုင်ပွဲသွင်းရာ ပွဲတိုင်းလိုပင် နိုင်လေသည်။ မူယာပင်ရွာတွင် ငှက်ဖျားရှိသဖြင့် ဦးမောင်ကြီးအား ငှက်ဖျားစွဲလေသည်။ ဦးမောင်ကြီးသည် မြင်းမကလေးကိုယူ၍ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် မြင်းပွဲနှင့် ဆက်သွယ်၍ စွဲအောင်ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲထားစဉ် ငှက်ဖျားက အတော်ဒုက္ခပေးတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်တင်ထံသို့ သံကြိုးရိုက်၍ မှာသော်လည်း မပေါ်လာသဖြင့် လူလွတ်၍ခေါ်ခိုင်းမှ ဒေါ်တင်သည် သားနှင့်အတူလိုက် လာ၍ ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း ဂျူဗလီဟောရုံ၏ အနောက်ဘက်ကွက်သစ် တွင် နေထိုင်ကြသည်။ မန္တလာသန်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြိုင်မြင်းလေးကောင်အထိ မွေးကာ ဦးမောင်ကြီးသည် မြင်းထရီန်နာ အလုပ်ကို လုပ်လေတော့သည်။ စီးပွားရေး မှာမူ မချောင်လည်လှပေ။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဇွန်လတွင် သားငယ် မောင်လှဝေကို ဖွားမြင်သည်။

ကိုစောညိန်းကို အရွယ်ရောက်လျှင် ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း ၂၁ လမ်းရှိ ဦးဘိုးအေး၏ မြန်မာကျောင်းတွင်ထားသည်။ ထိုကျောင်းတွင် သတ္တမတန်းအောင်သောအခါ သရက်တောကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ ဦးပရမ၏ တိုင်းရင်းဘာသာကျောင်းတွင် ဆက်၍ထားရာ ၁၀ တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကပင် စာပေကဗျာ ဂီတကို ဝါသနာပါသည်။ တိုင်းရင်းဘာသာကျောင်းတွင် နေရသောကြောင့် မြန်မာစာ တော်သည်။ အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်ကပင် လေးလုံးစပ်ကဗျာ၊ ဒွေးချိုး၊ လေးချိုး၊ ရတုများကို ရေးတတ်နေလေပြီ။ ပန်းချီကိုလည်း ဝါသနာပါ၍ ငယ်စဉ်ကပင် ပုံတူ ပန်းချီကားများ၊ ရှုခင်းများပုံများကို ရေးဆွဲသည်။ ပန်းချီဆရာများထံသို့ သွားရောက် မေးမြန်းလေ့လာပြီး ပန်းချီဆွဲနည်းစာအုပ်များကို ကြည့်ကာရေးဆွဲနေတတ်သည်။ ကာတွန်းဆွဲနည်းကိုလည်း ဝါသနာပါ၍ ကာတွန်းပုံများကို ဆွဲနေလေ့ရှိသည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထောင်သည့် ကာတွန်းရုပ်စုံစာစောင်မှ ကာတွန်းပြိုင်ပွဲပြုလုပ်ရာ ကိုစောညိန်းသည် အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ်နှင့်

ပြိုင်ပွဲဝင်၍ ပထမဆုကိုရခဲ့သည်။ ထိုပုံမှာ အရုပ်ဆွဲနေသောကလေး၏ ပုံဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်က အရုပ် ကလေးတစ်ရုပ်ကို ကြီးနှင့်ချည်၍ဆွဲသွားနေပုံဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် သူ့အား ငွေ ကိုးကျပ် ဆုချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။

ထို့နောက် အလွန်ရှော်သော ဗန္ဓုလ၏ပုံ၊ ထို့နောက် ဂဲဩမေတြီပြိုင်ပွဲများ ပုံများကို ဆက်၍ပြိုင်ရာ သုံးကြိမ်ဆက်တိုက် ဆုရသဖြင့် ကိုစောညိန်းအား နောင်တွင် ပြိုင်ပွဲမဝင်စေတော့ဘဲ ကာတွန်းရုပ်စုံတွင် အမြဲတမ်းရေးဆွဲရန် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ မောင်ကျဘမ်းအခန်းကို တာဝန်ယူ၍ရေးဆွဲရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကာတွန်းရုပ်စုံကို ထုတ်ဝေသူ ကိုညီညီ (သမာဓိ)၏ ဗလကြီးအခန်းအတွက်လည်း ကူ၍ ရေးပေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတိုများလည်း ရေးသည်။ ကလောင်အမည်မှာ ကြယ်နီ၊ စောနိုင်၊ လဲ့လဲ့ဝင်း ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုတွင် စာရေးဆရာ မြို့မဘုန်းကြွယ်နှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့လေသည်။

အသက် ၄ နှစ်၊ ၅ နှစ်သားလောက်ကစ၍ သီချင်းဆိုဝါသနာပါသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း ငေးလျက် သီချင်းသံလိုလို ညည်းတွား၍နေတတ်သည်။ ကျောင်းသားအရွယ်ရောက်လာသောအခါတွင် လူပုံဟန်က ပိန်ပါးပါး ခပ်နွဲ့နွဲ့ ရှိသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပုဆိုးစကိုဆွဲ၍ မင်းသားကြီးဟန်မျိုးလုပ်ကာ သီချင်းဆိုလျှင် လူကြီး မိဘများက သဘောကျကြသည်။ အသက် ၁၂ နှစ်လောက်တွင် လက်ဖက်ခြောက်ရောင်း သည့် သုံးထပ်သားသေတ္တာကလေးကိုယူလာ၍ တစ်ဖက်ရှူးသွားအောင် ပြုပြင်ကာ ဘင်ဂျီကြိုးများတပ်၍ တီးလေသည်။ လူကြီးများက သဘောကျသဖြင့် တယောပြား တစ်လက်ကို ၁၂ ကျပ်ပေး၍ဝယ်ကာ သူ့အား ပေးလိုက်ရာ လွန်စွာဝမ်းသာသွားလေသည်။ ဂီတာဦးစိန်းမောင်နှင့်တကွ ဂီတဆရာကြီးများထံသို့ သွားရောက် မေးမြန်းသင်ကြားသည်။ ဂီတတီးဝိုင်းများကိုတွေ့လျှင် မထတမ်းထိုင်၍ နားထောင်နေတတ်သည်။ ပြီးလျှင် အတုခိုး ၍ တီးလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်ကစ၍ တယော၊ ဘင်ဂျီ၊ မယ်ဒလင်များကို တီးတတ်ခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးနောက် ကာတွန်းရုပ်စုံတွင်ပင် ပန်းချီဆွဲခြင်း၊ ဆောင်းပါး ဝတ္ထုကဗျာရေးခြင်းများကို စမ်းသပ်ရေးသားနေစဉ်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာလေ သည်။ ကိုစောညိန်းတို့ မိသားစုသည် ခရမ်းမြို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြရသည်။ ရောက်ရာအရပ်တွင်ပင် မိခင်ဖြစ်သူက ဈေးရောင်း၍ ဝမ်းစာရှာခဲ့ရသည်။ ဦးမောင်ကြီး မွေးထားသည့် မြင်းလေးကောင်ကိုမူ ဗမာ့တပ်မတော်သို့ ပေးလှူလိုက်လေသည်။

ကိုစောညိန်းသည် ခရမ်းတွင်နေစဉ် ရေလုပ်သားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးငွေစိုးနှင့်

တွေ့သည်။ ဦးငွေစိုးသည် ကျားပါးစပ်ထောင်၍ ငါးဖမ်းသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရာ တံငါတဲ
 ကလေးသို့လိုက်၍ အတူအိပ်ရင်း တယော၊ မင်ဒိုလင်နှင့်သီချင်းသင်ရသည်။ ထိုအခါ
 တယောပြားကလေး ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်၍ ဦးငွေစိုးထံရှိ ဟွန်းတယောနှင့် လေ့ကျင့်ရသည်။
 ကိုစောညိုနန်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ နေလာသူပီပီ ကံငါးပါးကို
 လုံအောင်ထိန်းသည်။ ငါးဖမ်းသည့်အလုပ်ကို စိတ်မပါသော်လည်း ဦးငွေစိုးထံမှ ဂီတပညာ
 ကိုလိုချင်၍ ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ သွားရောက်လေ့လာသည်။ ကိုစောညိုနန်းသည် သူတစ်ပါး
 အသက်ဆိုလျှင် ငါး၊ ဖား၊ ပုစွန်တို့ကိုပင် သတ်လေ့မရှိ၊ အရက်သေစာကိုလည်း လုံးဝ
 မသောက်တတ်ပေ။

ဂျပန်ခေတ်၊ အခြေအနေမှန်သွားသောအခါတွင် ကိုစောညိုနန်းသည် တောမှာ
 မနေလို၊ မြို့သို့တက်လာ၍ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်တွင်နေသည်။ ကြည့်မြင်တိုင် ဦးဘိုးထူး
 လမ်း၊ အမှတ် ၁ တွင် ကိုစောညိုနန်း၏ အစ်မဖြစ်သူ မတင်ညွန့်တို့နေကြသည်။ ထိုအိမ်ရှိ
 အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်တရုတ်မက သီချင်းဆိုခြင်းအလုပ်ကို မနှစ်သက်သဖြင့် ကိုစောညိုနန်း
 သည် သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် စု၍နေခဲ့သည်။ ကြည့်မြင်
 တိုင်ကမ်းနားဈေးရှေ့ ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွင် ကွမ်းယာ၊ ဆေးလိပ်များကို ဗန်းနှင့်လွယ်၍
 ရောင်းသည့်အလုပ်ကိုပင်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း ကြည့် မြင်တိုင် အာရှလူငယ်
 အစည်းအရုံးတွင် ဝင်၍ကူညီသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်တစ်ဖက်ကမ်းမှ သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး
 ကို ပင့်ဖိတ်၍ သိုင်းသင်ကြသည်။ ထို့နောက် ဆရာဦးပြေသိမ်း၊ ဦးချစ်သန်းတို့နှင့် ဆက်သင်
 ရာ ဆရာဖြစ်လက်မှတ်ရသည်။ ညညတွင် စု၍ တီးကြ၊ ဆိုကြသည်။ တစ်နေ့တွင်
 ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်သို့ မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံများ က လာရောက်ပုံးချရာ ကိုစောညိုနန်းသည်
 ကွမ်းယာဗန်းကလေးကို ခေါင်းပေါ်တင်၍ မြောင်းထဲသို့ဆင်းနေခိုက် အနီးကပ်၍ ပုံးဆန်
 တွေကျလာသဖြင့် ကြောက်လန့်သွား သည်။ သို့နှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားမြောက်ဘက် သွေးဆေး
 ကန်ကျောင်းရှိ မြို့မဘုန်းကြွယ်တို့နှင့် သွား၍နေခဲ့လေသည်။ ထိုနောက် ကျန်းမာရေး
 မကောင်းသဖြင့် မိဘများရှိရာ ခရမ်းမြို့သို့ ပြန်၍ဆေးဝါးကုသခံရင်း အနားယူနေခဲ့သည်။
 သို့နှင့်ပင် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံကို စက္ကူဖြူစီမံကိန်း
 အတိုင်း အုပ်ချုပ်မည့် ဘုရင်ခံဆာဒေါ်မန်စမစ် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ နန်းရင်းဝန် ဆာပေါ်
 ထွန်း ကြီးမှူးသော အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖွဲ့၍ ဘုရင်ခံ၏အလိုကျ အုပ်ချုပ်ရေးကို စီမံဆောင်ရွက်
 လျက်ရှိလေပြီ။

ကိုစောညိုနန်းသည် တစ်နေ့တွင် ကမ်းနားဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း ညနေ
 ခင်း၏ ဆည်းဆာအလှကို ကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တွင် လူတစ်ယောက်သည် မယီဒလင်

တီးနေသည်။ ထိုလူတီးနေသည့်အသံကို စိတ်ဝင်စားရင်း သူ့ထံသို့ သွား၍ မိတ်ဖွဲ့ကာ စကားပြောကြသည်တွင် ထိုလူမှာ ဒေးဒရဲမှဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုသူက ကိုစောညိန်းအား ခင်မင်သွားသဖြင့် သူတို့ဆီသို့လိုက်လာခဲ့ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။

သို့နှင့် ကိုစောညိန်းသည် အသွားတစ်တောင့်တစ်မိုက် ရှိသော ငှက်ကြီးတောင်စားကို ပခုံး၌လွယ်၍ ပင်နီတိုက်ပုံ အင်္ကျီ၊ ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ကာ သိုင်းဆရာအဖြစ်ဖြင့် လိုက်သွားလေသည်။

ဒေးဒရဲအပိုင် လေးရွာသို့ရောက်သွားသောအခါ သူ၏အမည်ကို စောရန်နိုင်ဟု ပြော၍ လူငယ်များကို သိုင်းပညာသင်ပေးနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူရှိလျှင်စု၍ တီးကြ ဆိုကြသည်။ ထိုအခါ ကိုစောညိန်းသည် တီးတတ်ဆိုတတ် ရေးတတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူငယ်များက ခင်မင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တို့က 'လွတ်လပ်ရေးမရလျှင် ဆက်တိုက်မည်၊ ခါးတောင်းကျိုက်မဖြုတ်ကြနှင့်ဦး' ဟု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ပြောစကားအတိုင်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ အကဲအလေးကို စောင့်ကြည့်နေသည့်အချိန်ဖြစ်ပေသည်။ ဤအချိန်တွင် ကိုစောညိန်းက သိုင်းဆရာအဖြစ်နှင့် ဝင်လာသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ သူလျှိုလောဟု သင်္ကာမကင်းရှိသည်။ စိတ်မြန်သူများက ဖျောက်ဖျက်ပစ်ကြမည် ကြိသော်လည်း အချို့ကတားမြစ်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ချောင်းကြီးရွာတွင် ရှိနေသည့် ၎င်းတို့၏ဆရာဖြစ်သူ ဦးဘဆွေလေး (ရန်ကုန်ဘဆွေ) ထံသို့ ခေါ်လာကြသည်။

ကိုစောညိန်းက သူသည် ဂီတသမားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ စာရေး ဝါသနာပါကြောင်း၊ ကာတွန်းဆွဲကြောင်း၊ သမာဓိဦးညီညီ၊ မြို့မဘုန်းကြွယ်တို့နှင့် ရင်းနှီးကြောင်း ပြောပြရာ နောက်ဆုံးတွင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။ သို့နှင့် (ဘုံဝါဒ) ဦးအောင်စိန်က တာဝန်ယူတည်ထောင်၍ ရန်ကုန်ဘဆွေက ဒါရိုက်တာလုပ်သည့် ပြဇာတ်အဖွဲ့တွင် ကိုစောညိန်းအား ထည့်သွင်းအသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စန္ဒရားတီး သူမှာ မောင်ကိုကို (ဂီတလုလင် မောင်ကိုကို) ဖြစ်၍ အလွန်ငယ်သေးသည်။ ကိုညွန့်ကြည် (ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်)က တယောထိုးသည်။ ကိုစောညိန်းသည် တီးဝိုင်းဘက်မှာ လိုအပ်လျှင်ကူ၍ တီးပေးသည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ လိုအပ်လျှင် ဇာတ်ဆောင်ဝင် လုပ်ပေးသည်။ ခဲပွင့်ချိန် ပြဇာတ်၊ တာဝန် ပြဇာတ်၊ ကိုပေါ၏ဝူ ပြဇာတ်နှင့် စစ်ပြန် ပြဇာတ်ကြီးတို့ကို ကပြခဲ့ကြသည်။ ကိုစောညိန်းသည် တာဝန်ပြဇာတ်၊ ကိုပေါ၏ဝူပြဇာတ်နှင့် စစ်ပြန်ပြဇာတ်တို့တွင် အရေးကြီးသော ဇာတ်ဆောင်နေရာက ဝင်၍လုပ်ပေးရာ များစွာသဘောကျကြသည်။

m.g.y.o.e.com

၎င်းတို့ ပြဇာတ်အဖွဲ့သည် ဒေးဒရဲမှ ဖျာပုံသို့ကူးလာ၍ ဖျာပုံတွင် ပါတီ ရန်ပုံငွေပွဲ ကပြကြလေသည်။ ဖျာပုံတွင် ရဲဘော်မြလှိုင်၏ ကူညီမှုအရ ရန်ကုန်သို့ တက်၍ ကပြရန် စီစဉ်ကြသည်။ သို့နှင့် ရန်ကုန်၊ ဗဟန်းရပ်ရှိ နေသူရိန်ရုံတော်ကြီး သို့ရောက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီး ငါးဦးနှင့် အမျိုးသား ၅၀ ကျော်ပါသည့် ၎င်း တို့အဖွဲ့သည် စစ်ပြန်ပြဇာတ်ကြီးကို ကပြရာ ၂ ရက်သာ ကရသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးက တားမြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်ရုံးကြီးသို့ လိုက်၍ရှင်းရသည်။ သူတို့မကြိုက်သော အခန်းကို ပြင်ပေးရသည်။ ထို့နောက် ဆက်၍ ကပြကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင်လာ၍ ကြည့်ရှုရာ တော်လှန်ရေးရဲဘော် တို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရသည့် ဘဝကိုတင်ပြသည့်အခန်းရောက်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်လည်ရသည်ဟု ဆိုသည်။

စစ်ပြန်ပြဇာတ်ကြီးမှာ နာမည်အလွန်ကြီးသွား၍ တိုးမပေါက်နိုင်လောက်အောင် ကြည့်ကြသဖြင့် ပြဇာတ်စ၍ ၁၅ မိနစ်လောက်ကြာလျှင် ရံဖွင့်ပေးရလေသည်။ ၁၀ ရက် လောက် ဆက်၍ ကပြခဲ့ကြသည်။ စစ်ပြန်ပြဇာတ်တွင် ကိုစောညိန်းမှာ သူကြီးသား စံမြင့်အဖြစ်နှင့် ဒုတိယဇာတ်ဆောင်လုပ်ရသည်။ ထိုစဉ်က သူ၏ဘိုကေကို ရှည်ရှည်ထား၍ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို စီးကာ ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်ထားသဖြင့် မိန်းကလေးများက သူ့ကို မျက်စိ နောက်ကြသည်။ ကာတွန်းရုပ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ သူသည် အကြောင်းရှိမှသာ စကားပြော၍ ငေးတိငေးတေးငိုငိုတိုင်းနေတတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်ဆောင်လုပ်သည့်နေရာ၊ ဆိုသည့်၊ တီးသည့် နေရာများမှ အလွန်တော်သည်ဟု ချီးကျူးကြသည်။ စစ်ပြန်ပြဇာတ်က ပြီးသည့်နောက် ကိုစောညိန်းသည် ခရမ်းသို့မပြန်တော့ဘဲ ဦးညီညီတို့၏ သမာဓိသတင်းစာ တိုက်တွင်ဝင်၍ စာရေးလုပ်နေလေသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲထားသည်။ ဝါသနာပါသည့် တယော၊ မယ်ဒလင်တို့ကိုလည်း တီးမြဲတီးသည်။ များမကြာမီ ညီဖြစ်သူ ကိုလှဝေ (အနီ) ရောက်လာရာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် တို့သည် ဗဟန်း ရွှေဂုံ တိုင်လမ်း၊ ရွှေဂုံတိုင်ကျောင်းဝင်းထဲတွင်နေသည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မမြခင်တို့၏ အိမ်တွင်နေကြသည်။ မမြခင်တို့၏ဖခင် ဦးအောင်ကြီးမှာ ခဲစာလုံး၊ ဘလောက်များ ပြုလုပ်သူဖြစ်သည်။ ကိုလှဝေကို သတင်းစာရောင်းခိုင်းသည်။ မဟန်လျှင် ရုံးတစ်ခုတွင် မင်းစေအလုပ်ကို သွင်းပေးရန် ပြောထားသည်။ ထို့နောက် ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက်တို့သည် ကျောက်မြောင်း စကြာလမ်းရှိ အဒေါ်တစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြသည်။ မိမိတို့ဘာသာ ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

၁၉၄၈ ခု၊ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက် ဇွန်လလောက်တွင် ကိုစောညိန်း၏ မိဘ များသည် ရန်ကုန်သို့လိုက်လာကြ၍ ကြည့်မြင်တိုင် ပိတောက်တန်းတွင် စုစည်းနေထိုင်

m.g.y.o.e.com

ကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ကြီးမှာ မြင်းပွဲမှ ပင်စင်လစာငွေ ၃၅ ကျပ် ရသည်။ ကိုစောညိန်း၏အစ်မ မတင်ညွန့်မှာ မူလတန်းပြကျောင်းဆရာမလုပ်သည်။ ကိုစောညိန်းက သမာဓိသတင်းစာတိုက်တွင် စာရေးလုပ်သည်။ ညီ ကိုလှဝေက သတင်းစာပို့သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် ခြိုးခြံစွာ စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုစောညိန်းသည် မြို့မဘုန်းကြွယ်နှင့်ဆက်သွယ်၍ စာရေးဆရာသန်းဆွေနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သန်းဆွေမှတစ်ဆင့် စာရေးဆရာ မင်းရှင်၊ ကိုတင်ဖေ (အောင်လင်း)၊ ဆရာတင့်တယ်၊ ဆရာသာစုတို့နှင့်လည်း ခင်မင်ခဲ့သည်။ သမာဓိဦးညီညီနှင့် ဆရာသုခတို့ပေါင်း၍ တေးချိုချိုပြဇာတ်ကို မြို့တော်ခန်းမကြီး၌ တင်ဆက်ကပြခဲ့ရာ ပြဇာတ်အဖွင့်တွင် ပိတောက်ပန်းတွေ ပွင့်နေချိန်ဖြစ်၍ ရဲဘော် ကလေးတစ်ယောက်သည် ကင်းစောင့်ရင်း မယ်ဒလင်တီးနေရမည်။ သီချင်းမှာ နတ်ရှင်နောင်သီချင်းထဲမှ ပိတောက် တွေ ရွှေရည်လူးကြပေါ့လေ အပိုဒ်ကို သီဆိုရမည်ဖြစ်ရာ ထိုနေရာအတွက် လူရှာရင်း ကိုစောညိန်း နှင့် စပ်မိ၍ သူ့ကိုရွေးလိုက်သည်။ ထိုကစ၍ ဆရာသုခက ကိုစောညိန်းအား နှစ်သက် သဘောကျသွားလေသည်။

ကိုစောညိန်း၏ အသက်မှာ ၂၃ နှစ်၊ ၂၄ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ပညာရှာ၍ အားမရနိုင်သေးချေ။ ပန်းချီပညာကို ဆက်လုပ်မည်ကြံမိသော်လည်း မြန်မာပန်းချီ ဆရာကြီး များထဲတွင် ကမ္ဘာသိသူအချို့ ရှိနေကြပေပြီ။ မြန်မာဂီတပညာရှင်ကြီးများထဲတွင်မူ ကမ္ဘာက သိသူမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကသိသော ဂီတပညာရှင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်၊ မြန်မာ့မူ မြန်မာ့ဟန်နှင့် ကမ္ဘာကိုဖြန့်နိုင်စေရမည်ဟု အားခဲကာ ဆရာရွှေတိုင်အေး၊ စန္ဒယားဆရာမြိုင်၊ စောင်းဦးဘသန်း၊ ဂီတာဦးစိမ်းမောင်တို့ ထံသွား၍ ပညာယူသည်။ သီချင်းကြီးများကို မြန်မာညွန့်ဦးချစ်မောင်နှင့် အမေ ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ထံတွင် သင်ယူသည်။ သင်ယူသော အခါ ပတ္တလားနှင့် သီချင်းတက်သည်။ ဇွဲအင်မတန်ကြီးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အိမ်မပြန် တော့ဘဲ အမေဒေါ် အောင်ကြည်တို့အိမ်တွင်ပင် အိပ်၍မိုးလင်းလျှင် သီချင်းကို ဆက်ဆွေး နွေးသည်။ ကျေကျေညက်ညက်ရမှ ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုအချိန်သည် အသံတိတ်ရပ်ရှင်များ ပြဆဲဖြစ်၍ အသံထွက်ရပ်ရှင်ကား နည်း ကား နည်းသေးသည်။ ကာဠေးရုံ၊ ဝင်းဝင်းရုံတို့တွင် ပြဇာတ်တွေ လှိုင်လှိုင်ပြနေချိန်ဖြစ် သည်။ ကိုစောညိန်းသည် ပိုက်ဆံရရေးကိုမလိုက်ပေ၊ ဂီတကို ပညာရပ်တစ်ခုအနေနှင့် လိုက်စားသည်။ ကြေးစားအဖြစ် မခံယူလို။ ထို့ကြောင့် နက်နဲသောဂီတပညာကို ရှာဖွေ စူးစမ်းသည်။ သင်ယူသည်။ စမ်းသပ်ရေးသားသည်။ မြန်မာဂီတစာဆိုထဲတွင် မန္တလေးမြို့မှ ဆရာမြို့မငြိမ်းကို နှစ်သက်သည်။ လေးစားသည်။ ဆရာမြို့မငြိမ်းသည် မြန်မာ့ မြန်မာ

ဟန်မပျက်စေဘဲ ခေတ်ဆန်သော အသံကလေးများနှင့် ဖက်စပ်ကာ မြို့မငြိမ်း၏ မူတစ်ခု ဖြစ်အောင် လိုင်းသစ်ထွင်သွားသူဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၆ ရက်နေ့နံနက်ပိုင်းတွင် ဆန်းသစ်စ ကာလပေါ် အပျော်တမ်းအဖွဲ့မှ သီချင်းများ ထုတ်လွှင့်ရာ နောက်ဆုံးတွင် အဆိုတော် ကိုလှထွန်းက 'ဝသန်ခါဦး' သီချင်းဖြင့် ဖျော်ဖြေခဲ့သည်။ ဆန်းသစ်စအဖွဲ့မှာ စန္ဒရားကိုလှသွင် ဦးဆောင် သော အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ကိုစောညိုနန်းသည် သူ့သီချင်းကို ကိုလှထွန်းအား အဆိုခိုင်းရာ ဂီတပညာရှင်များ၏ နားတွင် အတော်ဆန်း၍သွားသည်။ ထိုသီချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဂီတာ ကိုအုန်းလွင်၊ စာရေးဆရာ ကိုမင်းရှင်၊ ကိုအောင်လင်းတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။ ဆန်းသစ်စအဖွဲ့မှပင် 'ငွေဝန်းသော်တာ' သီချင်းကို လွှင့်ပြန်ရာ ဤအခါတွင်မူ ကိုစောညိုနန်း ကိုယ်တိုင် သီဆိုလေသည်။ သူ့အသံသည် အသံကောင်းမဟုတ်သော်လည်း အသံခပ် သေးသေး၊ ခပ်ကျစ်ကျစ်ဖြင့် ဟန်အပြည့်ပါသော အသံဖြစ်သည်။ မှင်မောင်းကောင်းသည်။ သူ့သီချင်းမှာ အသံကောင်းတိုင်းလည်း အော်ဆို၍မရ၊ အထေ့အငေါ့အဟန့်အဖြတ်ကလေး တွေနှင့် ဆိုရသည်။ သူ့သီချင်းများ ကို သီဆိုရာတွင် သီချင်းဆိုနေသည်ဟု သဘောမထား ရ၊ ခံစားချက်ကိုပြောနေသည် ဟုသာ သဘောထားရသည်။ ထို့နောက် 'ဆောင်းနတ်မယ်'၊ 'နေဦး' သီချင်းများကို ဆက်လက်အသံလွှင့်ခဲ့သည်။

သူသည် ဂီတမိတ်ဆွေများနှင့်တိုင်ပင်၍ အပျော်တမ်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ရန် ညှိနှိုင်း ကြရာ အားလုံးပင် သဘောကျသဖြင့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းကြသည်။ အမည်ကို ဂီတနက် သန် ဟု ပေးသည်။ ဘုမ္မိနက်သန်ဆိုသည်မှာ ကောင်းသောကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ သည့်မြေဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ပေါရာဏကထာအဖြေစာအုပ်များတွင် တွေ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဂီတနက်သန် ဆိုသည်မှာလည်း ကောင်းသော ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံ သည့် ဂီတပညာဟု အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသည်။ စန္ဒရားကိုလှသွင်၊ ဂီတာကိုအုန်းလွင်၊ တယော၊ မယ်ဒလင်ကိုစောညိုနန်းတို့ တီးကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် တယောသမားကို အခြားမှခေါ်သည့်အခါ ခေါ်ရသည်။ ကိုလှထွန်း၊ ကိုသန်းဆွေ၊ ကိုတင်ဖေ (အောင်လင်း)၊ မသန်းမြင့်၊ စန်းစန်းတင့်၊ လှလှတူးတို့ သီဆိုကြသည်။ ကိုစောညိုနန်းကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ သီဆိုသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကကြီးမှူး၍ ကာဠေးရံ၌ နတ်ရှင်နောင်ပြဇာတ်ကို တင်ဆက်ကပြသည်။ ထိုပြဇာတ်အတွက် ကိုစောညိုနန်းသည် နွေနှောင်းဝသန်နှင့် ရတုဘုရင် သီချင်းနှစ်ပုဒ်ကို ရေးပေးသည်။ သို့သော် မင်းသား လုပ်သူရွှေညာမောင်မှာ သူ့သီချင်းကို အချိုးကျအောင် မဆိုနိုင်သဖြင့် မဆိုတော့ဟု

ပယ်လိုက်သောအခါ ကိုစောညိန်းမှာ စိတ်ပျက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာသုခက နွေနှောင်း
ဝသန်သီချင်းကို အလွန်သဘောကျသဖြင့် သူဆိုမည်ဟု ပြောသောအခါ အားတက်ရ
ပြန်သည်။

နတ်ရှင်နောင်သည် သူကိုယ်တိုင် ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ချစ်ပင်ပျိုးပြီးမှ လက်ထပ်
ထိမ်းမြား၍ယူရသည့် ရာဇောတုကလျာနှင့် ခုနစ်လသာ ပေါင်းရသည်။ ဓာတုကလျာ
ကွယ်လွန်သဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျော့နေသည့်အခိုက် သန်လျင်မှ ငဇင်ကာခေါ် ဖီးလစ်
ဒီဘရစ်တိုက လာရောက်တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးသွားသဖြင့် သန်လျင်သို့ ပါရလေသည်။
ဤတွင် ကျန်ရစ်သူ နတ်ရှင်နောင်၏တပည့် (ဆရာသုခ) က သူ့အရှင် သူ့သခင်နှစ်ပါးကို
တမ်းတလွမ်းဆွတ်သည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းတွင် နွေနှောင်းဝသန် သီချင်းကို သီဆိုလိုက်ရာ
ပရိသတ်များ ဘဝင်ခိုက်၍သွားလေသည်။ ဤတွင် ကိုစောညိန်းလည်း နာမည်ရသွား၍
ဆရာသုခလည်း နာမည်တက်သွားလေသည်။ နွေနှောင်းဝသန်သီချင်းကို ဂီတနက်သန်
အဖွဲ့မှနေ၍ ဆရာသုခကိုယ်တိုင် အသံလွှင့်သဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံးက ကြားရပြန်သည်။
၎င်းကို ဓာတ်ပြားသွင်းပြီး မကြာခဏ ပြန်လွှင့်ပြန်သောအခါ ပို၍ကျော်ကြား လူသိများလာရ
လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုစောညိန်းသည် ကိုသန်းဆွေထံသို့ ရောက်လာ၍ ပွင့်ဦးသီချင်း
စာသားကိုပြသည်။ စာသားမှာ ကဗျာဆန်၍နေသည်။ ဆက်သွယ်သန္တတိ၊ မမြီသော
ရုပ်နာမ်၊ ပြောင်းလဲသည့်နှယ် ဆိုသော စာမှာ အလွန်နက်နဲလှသဖြင့် ဘာကိုဆိုလို
သနည်းဟု မေးသောအခါ ကိုစောညိန်းက ရုပ်တရား နာမ်တရားတွေ ပြောင်းလဲတတ်ပုံကို
အဘိဓမ္မာတွင် သန္တတိသင်္ခါရ ဟု ပြထားကြောင်း၊ မြစ်ထဲ ချောင်းထဲတွင် စီးဆင်းနေသည့်
ရေသည် တစ်ပြင်တည်းဟု ထင်ရသော်လည်း ခဏတိုင်း စက္ကန့်တိုင်းတွင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု
မတူဘဲ ပြောင်းလဲနေကြောင်း၊ ပြောင်းလဲနေမှန်းမသိအောင် ဆက်စပ်ထားသည့်တရားကို
သန္တတိဟု ခေါ်ကြောင်းရှင်းပြသည်။ ကိုသန်းဆွေက ဖတ်ကြည့်သောအခါ ပွင့်ဦးကြွေရ
သည့် မေတ္တာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို မြင်လာသည်။ ကိုစောညိန်းသည် သူ၏ခံစားချက်ကို
ပြောပြသည်။

ကိုစောညိန်းငယ်စဉ်ဘဝက ၂၁ လမ်း ဦးဘိုးအေးကျောင်းတွင် နေခဲ့စဉ်က 'ခင်'
ဆိုသည့် ကျောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ခင်တို့က တိုက်နှင့်ကားနှင့်နေ၍
ကိုစောညိန်းက ဆင်းရဲသည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ သို့နှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရာမှ
သံယောဇဉ်ဖြစ်လာကြသည်။ ရုပ်ရည်ဆနားကမားရှိ၍ တီးတတ်ဆိုတတ်လာသော
ကိုစောညိန်းအပေါ်တွင် ခင်က အကြင်နာပိုလာသည်။ သို့ရာတွင် ကိုစောညိန်းကမူ အမြင့်

က ပန်းတစ်ပွင့်အနေနှင့် စိတ်ကူးယဉ်နေရုံသာရှိသည်။ နှလုံးသား ဝေဒနာကို ဖွင့်ထုတ် မပြဝံ့ပေ။ ထိုသို့နေစဉ်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးက သူတို့နှစ်ဦးအား ခွဲလိုက်သည်။

ကိုစောညိန်းသည် ခရမ်းဘက်သို့ စစ်ပြေးနေရသော်လည်း ခင်ကိုမူ မမေ့နိုင်ချေ 'ခင်'အပေါ်တွင် စွဲလမ်းမိသမျှကို ဂီတနှင့်အဖော်ပြုရင်းဖြေခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ် ရန်ကုန်သို့ ရောက်လာသောအခါ 'ခင်' တို့ အိမ်ကြီးမှာ ဗုံးကျဉ် ပြိုပျက်နေလေပြီ။ 'ခင်'တို့ မိသားစုမှာ အထက်အညာသို့ စစ်ပြေးတိမ်းရှောင်နေကြကြောင်း ကြားသိရ သည်။ တစ်နေ့တွင် သူတို့ ကျောင်းမှ ဆရာမတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သဖြင့် သာကြောင်း၊ နာကြောင်းမေးရာမှ ခင်တို့ သတင်းကို ကြားရသည်။ ခင်သည် စက်သူဌေးသားတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သွားပြီ။ ဤတွင် ကိုစောညိန်းသည် အနှစ်နှစ်အလလက သူစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသမျှတို့သည် အရည်ပျော်ကျ သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ၏အသည်းလွှာတွင် ပွင့်ဖူး၍ လာခဲ့သည့်တစ်ခုတည်း သော ချစ်ပန်း - ပွင့်ဦး ကလေးသည် ကြွေကျမြေခွေသွားရလေပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသောအခါ ခင် ... သည် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာ၍ ကိုစောညိန်းရှိရာ သမာဓိသတင်းစာတိုက်သို့လာတွေ့သည်။ စက်သူဌေးသားတစ်ဦး နှင့် မိဘများက စေ့စပ်သည်မှန်သော်လည်း 'ခင်'က သဘောမတူသဖြင့် လက်မထပ် ဖြစ်ပေ။ ခင်မှာ ယခင်ကလိုပင် ချောမောလှပလျက်ပင်ရှိသည်။ သို့သော် ကိုစောညိန်းကမူ 'ခင်'အား မချစ်နိုင်တော့ပြီ။ ခင်အတွက် ပွင့်ဖူးလာသည့် ချစ်ပန်းပွင့်ဦးကလေးသည် ကြွေကျမြေခကာ ခြောက်သွေ့နေပေပြီ။ တစ်ဖန်ပြန်၍မရှင်နိုင်တော့ပြီ' ဟု ဆိုသဖြင့် ခင်... မှာလည်း ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနှင့် မျက်ရည်သုတ်ကာပြန်သွားရလေသည်။ ဤအကြောင်းကို စာရေးသန်းဆွေက ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မေလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပွင့်ဦးအမည်နှင့် ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ရေးထားသည်။ ကိုစောညိန်းသည် တစ်ခါက မြို့မဘုန်းကြွယ်အား ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ကို ပြောပြဖူးရာ အရူးချစ် ဆိုသောအမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဖူး သည်။

ပွင့်ဦး သီချင်းကို ဂီတနက်သန်အဖွဲ့မှနေ၍ ကိုစောညိန်းကိုယ်တိုင် သီဆို အသံလွှင့်သောအခါ ညွှန်ကြားရေးဝန် ဆရာဦးခင်ဇော်က ထိုသီချင်းကို ဓာတ်ပြားကူး ယူထားရန် တယ်လီဖုန်းဖြင့်လှမ်း အမိန့်ပေးသည်။ ဓာတ်ပြားကူးပြီးသောအခါ ဓာတ်ပြား လေဘယ် (ကတ်ပြား) ပေါ်တွင် ဤသီချင်းသည် အနုပညာရသအမြောက်ဆုံးသော ခံစားမှုတေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဦးခင်ဇော်ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်လိုရေး၍ လက်မှတ် လုံးထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပွင့်ဦးသီချင်းသည် ကိုစောညိန်း၏အနုပညာအမြောက် ဆုံးသောလက်ရာဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကိုစောညိန်းရေးခဲ့သော သီချင်းများတွင် ပွင့်ဦး၏ ဂယက်ရိုက်ခတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ ရင်ခုန်သံကို ကြားနေရသည်။ မိုး နွေ ဆောင်း သုံးရာသီတွင် 'ခင်' ကို လွမ်းရသည်၊ တမ်းရသည်၊ ရှာရသည်။ 'စိန်'ခေါ်၍ပြေးသကဲ့သို့ ပျောက်သွားသူအား ဤမြေကမ္ဘာကို အခါခါလှန်၍ ရှာရပါစေ၊ နေနှင့်လ မရှိ၍ အလင်း ရောင်မရသဖြင့် မမြင်ရစေကာမူ လက်ဖြင့်စမ်းသပ်၍ရှာနေရသည်ဖြစ်ပါစေ သံသရာ မဆုံးမချင်းလိုက်ရှာနေ ပါမည် ... စသည့် စကားလုံးကလေးများကို ကဗျာဆန်ဆန် နုနုနုနုနုနုနုနုနုနု စီကုံးရေးသား တတ်ပေသည်။

ယင်းသို့ ဂီတနက်သန်အဖွဲ့ အသံလွှင့်နေစဉ် ရေနံမြေရှိ ကိုစောညိန်း၏ သူငယ်ချင်း ကိုလှမြင့်၏မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ရီရီမေ (မြေလတ်မေ) ဆိုသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ရသည်။ ရီရီမေသည် ဂီတဝါသနာပါသည်။ ကိုစောညိန်း သီချင်းများကို နှစ်သက်သည်။ ကိုစောညိန်းထံသို့ စာဖြင့်ဆက်သွယ်၍ ကဗျာအကြောင်း၊ ဂီတအကြောင်းများကို မေးသည်။ ဓာတ်ပုံကလေးထည့်၍ပေးသောအခါ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၍ စိတ်ကူးယဉ်ရသည်။ ယခင်က ကိုစောညိန်း၏ပွင့်ဦးသည် ကြွေကျသွားပြီဖြစ်သော်လည်း အသည်းထောင့်တစ်နေရာမှ ချစ်ပန်းဖူးငုံကလေးတစ်ငုံသည် အားယူ၍လာပြန်သည်။ နဂိုက စိတ်သဘောနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနုနု ကိုစောညိန်းသည် အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးသဖြင့် မေတ္တာဝင်ပါလမ်းတွင် စမ်းလျှောက်လိုသည့်စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်၍လာပြန်သည်။

သို့နှင့် မြေလတ်မေနှင့် စာအဆက်အသွယ်များပြုကာ စိတ်ကူးယဉ်လျက် တေး သီချင်းများကို ရေးဖွဲ့အသံလွှင့်ခဲ့လေသည်။ အဝမ်းရုပ်ရှင်မှ ရိုက်ကူးသည့် ချစ်သက်ဝေ ဇာတ်ကားတွင် မောင်တင်မောင်နှင့် ကြည်ကြည်ဌေးတို့စုံတွဲ သီဆိုသည့် မှာလိုက်စမ်းပါရ စေ သီချင်းမှာ ကျော်ကြားသွားပြန်သည်။ ချစ်သက်ဝေကားမှာ ကြည်ကြည်ဌေး၏ ပထမဆုံးကားဖြစ်၍ ထိုကားမှာပင် အကယ်ဒမီရခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဆရာသုခက ဗြိတိသျှဘားမားရုပ်ရှင်မှနေ၍ သည်ဆောင်းဟေမန် ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးရာ ကိုစောညိန်းအား သည်ဆောင်းဟေမန် သီချင်းကို အနုဆုံး အလှဆုံး အရွှံဆုံးဖြစ်အောင် ရေးပေးပါဟု ခိုင်းသဖြင့် သည်ဆောင်းဟေမန်သီချင်းကို ရေးရသည်။ သည်ဆောင်းဟေမန် အစချီဘွဲ့သီချင်းကြီးကို မိုး၍ ခေတ်သီချင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးရာတွင် နုနုလှလှရွရွ စကားလုံးကလေးများကို ရှာဖွေကာ ညင်သာနွဲ့နှောင်းပျော့ပျောင်းသည့် တေးသွားဖြင့် ဖွဲ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ပို၍ပင် သာယာနာပျော် ဖွယ်ကောင်းသွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂီတနက်သန်အဖွဲ့သည် လွတ်လပ်ပြီးခေတ် (ပြည်ထောင်စုခေတ်) ဂီတလောကတွင် လူသိများ၍လာရသည်။ အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးသည့်တေးသွား၊ တစ်မူထူးသည့်

စာသားများကို တီထွင်ဖန်တီးနေကြသူတွေပါတကားဟု ချီးကျူးကြသည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ပြည်တော်သာ ညီလာခံကြီးကို ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ပြည်တော်သာ သီချင်းရေးပြိုင်ပွဲကိုကျင်းပခဲ့ရာ ကိုစောညိန်းသည် ပထမဆုငွေ ၃၀၀ ကျပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအခါ ကိတ်မုန့်နှင့်သစ်သီးဝလံများကို ဝယ်ယူကာ ဦးချစ်မောင်နှင့် အမေဒေါ်အောင်ကြည်တို့အား သွားရောက်ကန်တော့ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကာလပေါ်တူရိယာဂီတအဖွဲ့ချုပ်ဟူ၍ ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ဆရာ ရွှေပြည်အေး၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဂီတာဦးစိန်းမောင်၊ အတွင်းရေးမှူး ရန်နိုင်ဆွေတို့ ဖြစ်ကြ၍ ကိုစောညိန်းမှာ ဝါဒပြန်ပွားရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသည်။ မကြာမီ အထက် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂီတပညာရှင်ကြီးများ ရောက်ရှိလာရာ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း ဂျပဏီဟောရုံတွင် မိတ်ဆက်လက်ဖက်ရည်ပွဲကျင်းပခဲ့သည်။ ဧည့်သည်တော်ကြီးများမှာ မန္တလေး မြို့မအဖွဲ့၊ သင်္ဂဟအဖွဲ့မှ ဖြစ်ကြ၍ အလင်္ကာကျော်စွာဆရာဘကလေး၊ ဆရာမြို့မငြိမ်းတို့ ဦးဆောင် လာကြသည်။ ကိုစောညိန်းတွေ့ချင်သည့် ဆရာမြို့မငြိမ်းနှင့် တွေ့ရပေပြီ။ ဆရာမြို့မငြိမ်း ကလည်း ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းများကို ကြားရပြီးဖြစ်၍ လိုင်းသစ်ထွင်သော လူငယ်တစ်ဦး အဖြစ် နှစ်သက်သဘောကျနေသည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးသို့ လာလိုလျှင် အချိန်မရွေးလာ နဲ့ပါဟု မှာကြားသွားသည်။

ထိုမိတ်ဆက်ပွဲတွင် ကိုစောညိန်းသည် မြန်မာဂီတပညာအကြောင်းကို အနည်း ငယ်ပြောသွားသည်။

ကိုစောညိန်းသည် ဂီတပညာကိုဖော်ထုတ်ရင်း စာရေးဆရာဖြစ်လိုသည့် ဆန္ဒက လည်းရှိသည်။ မရုဏ်မောင်းသံ အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ရေးသား၍ ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကိုလည်းကောင်း၊ ရှုမဝကိုလည်းကောင်း ပြကြည့်သည်။ ထိုစဉ်က ဝတ္ထု ဆိုလျှင် ချစ်ကြိုက်လွမ်းဆွေးပါမှဟု ယူဆနေသည့် ခေတ်ဖြစ်သဖြင့် သူကြိုးပမ်းထားသည့် သိပ္ပံဝတ္ထုကို စိတ်မဝင်စားကြချေ။ နောက်မှ ခေတ်ပြင်စာပေ ဦးဆန်နီနှင့်တွေ့၍ ဦးဆန်နီ ၏ ကူညီမှုကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုအဖြစ် ထွက်လာသည်။ သူ့ခေတ်အခါတွင် သူ လေ့လာ ထားသမျှ ပညာမဟုတ်သုတကလေးနှင့် သိပ္ပံဝတ္ထုကို ရေးခဲ့သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် စာပေလောက တွင် ရှေ့သို့ရောက်နေသူတစ်ဦးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကိုစောညိန်းသည် တူရိယာဂီတအဖွဲ့ချုပ်အတွက် ဓာတ်ပြားသွင်းရန် သီချင်း တစ်ပုဒ် ရေးလှူပါဟု ဆိုသဖြင့် မြန်မာသီချင်း ကို ရေးပေးခဲ့သည်။ မြန်မာသည် မြန်မာဟန်၊ မြန်မာအသံဖြင့် ရေလုပ်သားကြီးတို့၏ဘဝကို အပီပြင်ဆုံး ဖော်ကျူးလိုက်သည့် သီချင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ့နောက်ဆုံးရေးသား၍ အသံလွှင့်လိုက်သော သီချင်း မှာ မိုးသက်လေနှင့်

ဖြစ်သည်။

နယ်ရှစ်ခွင် မင်းလွင်ဝန်းကျင်၊ လွမ်းအောင် ဖော်ပြ အာကာဝေဟင်၊ ဘယ်
ရှေးဝဋ်ကြွေးတုံတင်၊ ချေပြီထင်ခဲ့ ခိုမှီရာမဲ့၊ ရှုလှည့်မြင်လှည့်စေချင်၊ ချစ်တဲ့သူရဲ့
ရင်ခွင်၊ သည်မိုးမှောင်တုန်း မောင်ပုန်းပါရစေခင်၊ တစ်ကိုယ်ရေအား ... နဲ့.နဲ့.
တုန်ပြီရွှေဘဝင်၊ ငြိုးရက်တဲ့ ဒေဝါဆွေနတ်သခင်၊ အော် ... မိုးသက်လေနှင်။

အားငယ်သည့်သဘော၊ စိတ်ပျက်နွမ်းလျသည့်သဘောကို ဆောင်နေသည်။
ဤသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ မပြည့်စုံသည့်ဘဝကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုစောညိန်း
သည် အသက် ၂၆ နှစ်ရှိလာလေပြီ။ အိုမင်းသည့် မိဘနှစ်ပါးကို တာဝန်ယူရသည်။
သမာဓိသတင်းစာ၏ အခြေအနေ မကောင်းသောကြောင့် အလုပ်က ထွက်လိုက်သည်။
အပျော်တမ်းဂီတနက်သန်အဖွဲ့ကို တစ်နှစ်ခွဲမျှ ကြိုးပမ်းတင်ဆက်ခဲ့ရာတွင်ရှိပြီး လုံချည်
အကျီတစ်ထည်ပြီးတစ်ထည်သာ စုတ်ရသည်။ နောက်ထပ် အသစ်မဝယ်နိုင်။ အရွယ်
ရောက်လာချိန်ဖြစ်သဖြင့် ‘ချစ်ရေး ခင်ရေး၊ လိုက်လေဝေးတယ်၊ စိန်ခေါ်ပါလို့ ပြေးလေ
သလားကွယ်’ ... ဆိုသည့်အတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်လိုစိတ်ကလည်း ရှိလာသည်။

သို့သော် မိမိတွင် ဘာမျှမပြည့်စုံ၊ ငွေကြေးလည်း ချို့တဲ့သည်။ နေရာထိုင်ခင်း
လည်း ချူချာသည်။ ရီရီမေ(မြေလတ်မေ) ကလည်း ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့မည်ဟု ဆိုသဖြင့်
သူတွေ့ရမှာ ရွံ့နေသည်။ မလာပါနှင့်ဟု ပြောရန်လည်းခက်သည်။ လာပြန်လျှင်လည်း
လှလှပပ ဧည့်မခံနိုင်မည်ကို စိုးသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကိုစောညိန်း၏ စာများ
တွင် အားငယ်သည့်သဘောကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ဂီတပညာကို လိုင်းသစ်တီထွင်သူ
တစ်ယောက်အဖြစ် အများက လက်ခံခဲ့ကြပေပြီ။ ဆရာမြို့မငြိမ်းသည် မြို့မငြိမ်း၏
မူသစ်တစ်ခုကို တီထွင်နိုင်ခဲ့သည့်နည်းတူ ကိုစောညိန်းသည်လည်း ‘စောညိန်း၏ မူသစ်’
တစ်ခုကို တီထွင်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် လူတွေက သဘောမပေါက်ကြချေ။ ထို့ကြောင့်
သူက ကိုသန်းဆွေကိုပြောသည် -

ကျွန်တော်တော့ အနားယူဦးမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတာကို လူ
တွေက သဘောမပေါက်ကြသေးဘူး၊ မလိုက်နိုင်ကြသေးဘူး၊ လမ်းဘေး
က လူတွေဆိုလို့ရတဲ့ သီချင်းမျိုးမှ သီချင်းလို့ ထင်နေကြတယ် -

ဟု ညည်းညူသည်။ ထို့နောက် ဦးကျော်လင်းတို့ ထုတ်ဝေသည့် ‘ရန်ကျော်’ ဂျာနယ်
တိုက်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ မိသားစုအရေးကို ပြန်ကြည့်ရန်တာဝန်က ရှိလာသည်။
အဝမ်းရုပ်ရှင်မှ “ဝိညာဉ်မေတ္တာ၊ ဝိဇယ၊ ချစ်သက်ဝေ၊ လေထဲကဖူးစာ”

ရုပ်ရှင်ကားများအတွက် သီချင်းများ ရေးပေးသည်။ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ သီချင်း သုံးလေးပုဒ် ရောင်းလိုက်ရသဖြင့် ပိုက်ဆံကလေး အသင့်အတင့် ရလာသည်။ ဂီတ နက်သန်အဖွဲ့ကို အပျော်တမ်းအဖြစ်မှ သုခုမကြေး ၇၀ ကျပ်ရသည့် ပညာရှင်ဝိုင်း အဖြစ် တိုးမြှင့်ပေးရန် အရေးဆိုထားချက်မှာလည်း မပြေလည်သဖြင့် အသံလွှင့်ခြင်းကို နားထားလိုက်သည်။ ဤအခါတွင် ရန်ကုန်ကိုလာချင်နေသည့် သူ၏ အိပ်မက်ထဲက ချစ်သူ မေ့ အားလည်း လာချင်လျှင် လာခဲ့ပါဟု မှာထားသည်။

ညီလေး ...၊ မင်းလည်း ပေပေတေတေ မနေနဲ့တော့၊ ငါတို့မှာ မိဘတာဝန် ရှိတယ်၊ ငါလည်း စာကျက်ပြီး ၁၀ တန်းကို အင်္ဂလိပ်စာတစ်ဘာသာနဲ့ ဖြေမယ်၊ အောင်ရင် သက်ကြီးတက္ကသိုလ် ဆက်တက်မယ်၊ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ဆိုရင် ဘီအေ အောင်ရမယ်၊ မင်းလည်း စာမေးပွဲဖြေဖို့ ပြန်လုပ်ပါ ...

ဟု ညီဖြစ်သူ မောင်လှဝေကို ပြောဆိုဆုံးမသည်။ ထို့နောက် စန္ဒရားကိုလှသွင်နှင့်အတူ ဆရာစန္ဒာဆီသို့သွား၍ လက္ခဏာကြည့်ကြသည်။ ဆရာစန္ဒာက ဂီတပညာမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုရှိမည်။ သို့သော် အသက် ၂၇ နှစ်အတွင်း သေနိုင်လောက်သည့် ကိစ္စဖြစ်ရန်ရှိသည်။ မသေလျှင် ရှေ့တွင် ကောင်းစားမည်။ ခရီးရှည်ထွက်ပါဟု ဟောသည်။ ကိုစောညိုနိုးသည် ဤအတွက်လည်း အတန်ငယ် စိတ်လေးသွားသည်။ ထိုအတွက် ကိုလှသွင်နှင့်အတူ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့သွား၍ သွေးလှူကြသည်။ မည်သူနှင့်မျှ အတိုက် အခံမဖြစ်ရအောင် ရှောင်သည်။ အိမ်တွင် စာကိုသာဖိ၍ကျက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ် မှပြန်လျှင် ဦးချစ်မောင် - ဒေါ်အောင်ကြည်တို့ထံ သီချင်းတက်သည်။ သူ နောက်ဆုံးတက် သွားသည့် သီချင်းမှာ 'သန်းယံသာ ကျူးပါတော့တယ်' သီချင်းဖြစ်သည်။ မကြာမီ မန္တလေး သို့ ခရီးထွက်၍ ဆရာမြို့ငြိမ်းထံတွင် အတော်ကြာကြာ နေထိုင်ရန် စိတ်ကူးထားသည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်သီချင်းကလေးများ ရေးနေ၍မသွားဖြစ်သေးချေ။

၁၉၅၂ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၉ ရက်နေ့ည ဖြစ်သည်။ ကြည့်မြင်တိုင် ပိတောက်တန်း လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုလှဝေသည် စစ်တုရင်ကစားနေသည်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ခေါ်သဖြင့် ပိုက်ဆံမရှိသေး၍ စောင့်နေရာ ခဏအကြာတွင် ကိုစောညိုနိုး ရောက်လာသဖြင့် သူ့ထံမှ ပိုက်ဆံတောင်း၍ ရွှေတိုင်သီရိ ရုံတွင် ပြနေသည့် အင်္ဂလိပ်မင်းသားကြီး ဘလင်တီနိုပါသည့် ကားကို သွား၍ကြည့် ကြသည်။ ၁၁ နာရီလောက်တွင် ရုပ်ရှင်ပြီး၍ အပြန်တွင် ကိုလှဝေ၏ ဖိနပ်ပျောက်သဖြင့် အုန်းပင်တန်းထိပ်က လူတစ်စုနှင့်စကားများ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ကိုလှဝေသည် အိမ်သို့ပြေး လာ၍ ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ထားခဲ့ကာ သံတုတ်ကိုဆွဲ၍ ဆင်းသွားလေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ

ဝတ်၍ စာကျက်နေသည့် ကိုစောညိန်းက ဘယ်ကိုလဲဟု မေးရာ “ဒီအနားတွင်ပါ” ဟု ပြော၍ ထွက်သွားသည်။ ကိုစောညိန်းက စိတ်မချ၍ လိုက်သွားရာ လမ်းထိပ်ရောက်လျှင် ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို ဝင်၍ဖျန်ဖြေသည်။ မူးနေသော တစ်ဖက်က မြင်းလှည်းသမားများသည် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်လာသူသည် သူတို့၏ ရန်သူဟု ထင်၍ ဝိုင်းရိုက်ကြရာ ကိုစောညိန်း လဲကျသွားသည်။ ထိုညပင် ရဲကားနှင့် ဆေးရုံကြီးသို့ပို့ရသည်။ ပခုံးက ဒဏ်ရာကြောင့် စကားမပြောနိုင်။ အကြောသေသလို ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းက ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက် တွင်းသို့ သွေးဝင်သွားသည်။ သို့နှင့် အောက်တိုဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ (တန်ဆောင်မုန်း လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့) နံနက်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

သူမှာထားသည့် ‘မြေလတ်မေ’ မှာ ရန်ကုန်သို့ဆင်းလာ၍ ရန်ကျော်ဂျာနယ်တိုက် သို့သွားမေးရာ ကိုစောညိန်း စောစောပြန်သွားပြီဆိုသဖြင့် မတွေ့ရချေ။ ထို့နောက် သတင်းစာတွင် ကိုစောညိန်း အရိုက်ခံရ၍ ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်း ပါလာသဖြင့် ဆေးရုံတွင်လိုက်၍ ရှာသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုလှဝေက ကိုစောညိန်းဆုံး၍ ၂-၁၁-၅၂ ရက်နေ့တွင် သဂြိုဟ်မည့်အကြောင်း စာလာပေးသဖြင့် ထိုနေ့တွင် ကြည့်မြင်တိုင် ပိတောက်တန်းသို့ လိုက်သွားရာ မမိလိုက်တော့ဘဲ ကိုစောညိန်း ၏ မိဘများနှင့်သာ တွေ့ရတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုစောညိန်းသည် သူစိတ်ဝင်စားနေ သည့် မြေလတ်မေကို တွေ့မသွားရချေ။ ‘တစ်ယောက် ဘဝ၏အစနှင့် တစ်ယောက် ဘဝ၏ အဆုံး’ တို့သည် သီသီကလေးပင် လမ်းခွဲ၍ သွားခဲ့လေပြီ။

ကိုစောညိန်းကွယ်လွန်သောအခါတွင် အသက်မှာ ၂၆ နှစ်နှင့် ခုနစ်လတိတိသာ ရှိသေးသည်။ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟုသာ ဆိုရပါမည်။ သို့သော် လူကြီးလို နေ တတ်သည်။ ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေရှိသည်။ သူ၏အရပ်မှာ ငါးပေ၊ ခြောက်လက်မရှိ၍ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အသားလတ်လတ်ရှိသည်။ မိန်းကလေးကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော အမူအရာရှိသည်။ ဝိုင်း၍ကျယ်သော နဖူးနှင့် ခပ်မို့မို့မျက်လုံးများက တောက်ကြွားနေ သည်။ သူသည် စကားနည်း၍ပြောလျှင်လည်း ချိုချိုသာသာ ပြောတတ်သည်။ သူ့ကို တွေ့ဖူးသူတိုင်းက ခင်မင်ကြသည်။ သူဆုံးသောအခါ ဂီတလောကသားအားလုံးက ဝမ်းနည်းကြကွဲကြသည်။ နှမြောတသကြသည်။ သူသည် သူ့အမည်ကို ‘စောငြိမ်း’ ဟု မရေး၊ ‘စောညိန်း’ ဟုသာ ရေးသည်။ သို့ရာတွင် စောငြိမ်းဆိုသည့် စကားလုံးကသာ အနက်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် စောစောငြိမ်းသွားရော့ သလားဟု ဆိုရမည်သာဖြစ်ပါတော့သတည်း။

mgyc.com

mgyc.com

မိဘနှစ်ပါးထံသို့ ပေးစာ

သမာဓိသတင်းစာတိုက်
ရန်ကင်းမြို့ ၁၉-၆-၁၉၄၇ ခု။

မိဘနှစ်ပါးထံ ...

ရိုသေစွာ စာရေး အစီရင်ခံပါသည်။ ယခု အနီ ကျွန်တော့်ထံတွင် ရောက်နေပါသည်။ သတင်းစာရောင်းခိုင်းကြည့်ရာ သိပ်နေရာမကျသေးပါ။ ခရီးစရိတ် ရှုံးနေပါသည်။ သို့သော် ရှုံးသောခရီးစရိတ်ကို ကိုညီညီက စိုက်ပေးပါသည်။ သတင်းစာမှာ အကြွေးလည်းရ၊ မကုန်လျှင် ပြန်သွင်းလို့လည်း ရသော်လည်း စောင်ရေ များများ ကုန်အောင်မရောင်းနိုင်သည့်အတွက် ခက်နေပါသည်။ စောင်ရေ တစ်နေ့ကို အစိတ်သုံးဆယ် အမြဲကုန်အောင် ရောင်းနိုင်လျှင် တိုက်မှလခ သုံးလေးဆယ်လည်း ပေးဦးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ယခုသုံးလေးစောင်မျှသာ ရောင်းရပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ ရွှေဂုံတိုင်ကုန်းပေါ်တွင် မြခင်တို့ အဖေနှင့်အတူနေလျက် ကိုယ့်ဘာသာ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်လခမှာ ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်ဦးမည် ထင်ပါသည်။ ပိုအောင်ကြိုးစား၍ ခြိုးခြံနေပါသည်။ အနီအတွက် ရုံးတွင် မင်းစေအလုပ် လခ ၈၀ လောက်ရမည်ဟု ကိုဒွေးက ပြောသဖြင့် ပြန်မလွှတ်သေးပါ။ ၎င်းအလုပ်မှ မရလျှင်လည်း သမာဓိသတင်းစာ လပေးနှင့် ကြည့်သူများအား လိုက်ပို့ရန် အလုပ်ကိုရနိုင်ပါသည်။ သို့အတွက် အနီ ပြန်လာချင်

မှ လာပါမည်။ နေရာမကျလျှင်လည်း လကုန်လောက်ကို ပိုသမျှငွေနှင့် ပြန်လွတ်
လိုက်နိုင်ကောင်း လွတ်လိုက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆီမီးတန်ဆောင်ကဲ့သို့ ထွန်းပြောင် ထိန်ဝင်းသော ပညာအရောင်ဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်မြေ
အပြင်ဝယ် လွမ်းမိုးလျက် မိဘနှစ်ပါးအား ချမ်းသာစွာ လုပ်ကျွေးနိုင်သည့် ကိုယ်ဖြစ်
ပါရမည့်အကြောင်း ဘုရားရှေ့တွင် ညစဉ်ဆုတောင်းလျက် ရှိပါသည်။

စောညိန်း

(၁၉-၆-၄၇)၊ ၆၂-၄၅ လမ်း၊ ကာတွန်းရုပ်စုံဂျာနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(စစ်ပြီးစခေတ် ကာတွန်းရုပ်စုံဂျာနယ်တွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ်က ခရမ်းမြို့ရှိ
မိဘနှစ်ပါးထံသို့ ပေးသောစာဖြစ်ပါသည်။ အနီဆိုသူမှာ ကိုစောညိန်း၏ညီ ကိုလှဝေ
ဖြစ်၍ ကိုဒွေးဆိုသူမှာ ကိုစောညိန်း၏ ယောက်ဖဖြစ်ပါသည်။ မြခင်ဆိုသူမှာ ၂၁ လမ်း
ကျောင်းတွင် အတူနေခဲ့သူဖြစ်၍ မြခင်၏အဖေဦးအောင်ကြီးမှာ ခဲစာလုံး၊ ဘလောက်များ
လုပ်သူဖြစ်ပါသည်။)

မိုးနေ့အလွမ်း

တာရာမှေးလျက်-

ရေးရေးရိပ်ရိပ်၊ မိုးတိမ်လိပ်တို့၊ ဆိုပိတ် ကွန့်မြူး၊ ရောင်မဖြူးသား၊ သောက်ရှူး
သော်တာ၊ ကြယ်ဥပါလည်း၊ ရောင်ဝါမလက်၊ မှိန်တစ်ချက်ဖြင့်၊ ပြာညက်ကောင်းကင်၊
ဝလာပြင်ဝယ်၊ ကိုးခွင်ရေမြေ၊ မှိုင်းမှိုင်းဝေမျှ၊ တိမ်လေနှင်းမြူ၊ ဆိုင်းပိတ်မူသော်၊
ဝင်းဖြူမလင်း၊ ရောင်မဝင်းတည့်၊ လမင်းသော်တာ၊ ငွေစန္ဒာလည်း၊ အာကာဝေဟင်၊ မိုးတိမ်
ပြင်ကို၊ တိုးဝင်မစွမ်း၊ ရောင်ဝါနှမ်း၏၊ လဆန်းမဟုတ်၊ ရောင်ဝါရုပ်သား၊ လဆုတ်ပက္ခ၊
သမယမို့၊ တာရာဂူဝင်၊ ခုနစ်စဉ်လည်း၊ မိုးပြင်တိမ်ခြေ၊ ရောင်မျှဝေ သည်။ ။ ရေမြေရေးရေး
မှုန်မှေးမှေး။ ။

မာလာမွှေးလျက်-

အဝေးသို့တိုင်၊ ရနံ့လှိုင်တည့်၊ ပျံ့ကြိုင်သင်းကြူ၊ ပန်းမဇူနှင့်၊ လေယူပျံ့ပျံ့၊
ဝင်းဝင်းဖန့်လျက်၊ ပန်းကံ့ကော်လှိုင်၊ ပင်လုံးမြိုင်၏၊ ခိုင်ခိုင်ဝင်းဝင်း၊ ကြိုင်လှိုင်သင်း
သား၊ အင်ကြင်း ပိတောက်၊ တောကြက်မောက်နှင့်၊ လဲပေါက်ကြက်ရုံး၊ ပင်ဂမုန်းတည့်၊
နန်းလုံးကြိုင်ပါ၊ ဇီဝေတို့၊ ခတ္တာနှင်းဆီ၊ သရဖီနှင့် ကတ္တရီလေတ်၊ ပန်းရင်ခတ်မှာ၊
ထပ်ထပ်ကြိုင်အေး၊ ရနံ့မွှေး၏၊ မြတ်လေးစံပယ်၊ အသွယ်သွယ်နှင့်၊ မယ်ဇယ်သဇင်၊
ပန်းသစ်ပင်ကို၊ ရှစ်ခွင်ပတ်လည်၊ သင်းပျံ့ကြည်မျှ၊ ထုံစီဝေဝေ၊ ကြိုင်လှိုင်ပေသည်။ ။

လေပြည်အေးအေး ထုံမွှေးမွှေး။ ။

ခါခါဆွေးလျက်-

မအေးစဖွယ်၊ ဖန်သည့်နှယ်လျှင်၊ ဆန်းကြယ်ကောင်းကင်၊ ထက်တစ်ပြင်သည်၊
ကိုးခွင်မလင်း၊ မြူတိမ်နှင်းတို့၊ ချင်းချင်းဆက်စပ်၊ မိုးမလပ်မျှ၊ ထပ်ထပ်ရေမြေ၊
ဆိုင်းပလေ၍၊ မှိုင်းဝေမှုန်ပြာ၊ ထက်ဝလာ၌၊ အာကာတိမ်လိပ်၊ မဲမှောင်ပိတ်သော်၊
လွမ်းစိတ်သွေးဆောင်၊ ဆွေးရောင်ရောင်တည့်၊ မွှေးအောင်နံ့ကြိုင်၊ သင်းပျံ့လှိုင်၍၊
ခိုင်ခိုင်ညွတ်လန်း၊ လေပြည်ဖျန်းသော်၊ သည်ပန်းမွတ်မွတ်၊ ဖူးထွတ်ထွတ်ကို၊ ခူးဆွတ်
မလျင်လျင်၊ ချဲ့ခဲချင်လည်း၊ ချစ်ခင်ကြည်ဖြူ၊ ဆင်မည့်သူမှာ၊ ကြည်ဖြူမြတ်လေး၊ မရှိသေးခဲ့၊
မောင်လေးသက်ဝေ၊ လွမ်းစိတ်ပွေသည်။ ။ ထွေထွေတွေးတွေး ကြုံဆွေးဆွေး။

စောညိန်း

၁၄. ၆. ၁၉၃၉

(ကိုစောညိန်း ၁၄ နှစ်သားအရွယ်က လေ့ကျင့်ရေးသားခဲ့သည့် ရတုကဗျာ ဖြစ်ပါသည်။ အစဉ်၊ အချဉ်၊ ၃၂ ပါဒစီ)

ဆောင်းနေ့အလွမ်း

ဝင်းနေနီတျာ

သူရိယာဟု၊ ဖန်ဝါလှည့်လည်၊ ကြွမြန်းချီလျက်၊ ဥဒည်တောင်စွန်း၊ ယုဂန်ကျွန်း
မှ၊ စက်ဝန်းပေါ်ထွက်၊ အရုဏ်တက်တွင်၊ နှစ်သက်စဖွယ်၊ လွန်တင့်တယ်သား၊ ရေးခြယ်
ပြုပြင်၊ စုတ်ဆေးတင်သို့၊ ကောင်းကင်အာကာ၊ စိမ်းပြာဝါနှင့်၊ နီတျာဝင်းရီ၊ ဖျန်းရောင်
ခြည်ကြောင့်၊ တိမ်နီတိမ်ဝါ၊ ငွေတိမ်ပြာတို့၊ မိလ္လာမြူခြေ၊ ပတ်လွမ်းဆေသည်။ နှင်းငွေရည်ဖြာ
ဖျန်းသည့်အခါ။

နှင်းငွေရည်ဖြာ

ကမ္မလာသို့၊ အာကာမေမှုန်၊ တသုန်သုန်နှင့်၊ မှိုင်းအုံလုလု၊ ငွေနှင်းဥကြောင့်၊ မယု
စက္ကိန်၊ အာဒေဝိန်ဟု၊ ရဝိန်လင်းလျှံ၊ မှိုန်အောင်ဖန်၍၊ စက်ပျံဖန်ဒေါင်း၊ နှင်းငွေလောင်းသော်၊
သောင်းလောကဓာတ်၊ အထပ်ထပ်ကို၊ ရစ်ပတ်မှုန်းဝေ၊ မလင်းစေလျက်၊ တိမ်လေ နှင်းမြူ၊
တလူလူတွင်၊ လွမ်းသူသက်ဝေ၊ ဆွေးမပြေသည်။ ။ ညှင်းလေ သီတာ လွမ်းသည့်အခါ။

ညှင်းလေသီတာ-

ဟေမန္တာမို့၊ ဖြာဖြာယူသွေး၊ လေပြည်အေးသော်၊ ပူဆွေးမပြေ၊ ငယ်ကျွမ်းဆွေကို၊
သက်ဝေတတမ်း၊ နေ့တိုင်းလွမ်း၍၊ စခန်းသာစွ၊ ဝေးဌာနမှ၊ တမ်းတခါခါ၊ ပြန်ရွေလွှာကို၊

စေရှာလိမ့်နိုး၊ မျှော်တကိုးလျက်၊ ဖော့ရိုးရွှေလည်၊ ကျိုးလုံပြီထင့်၊ မဆည် ဗျာထု၊ သည်းကျမ်းလုအောင်၊ ငွေဥမျက်ရည်၊ တွေးတိုင်းကြွေသည်။ ။ ဝင်းနေ နီကျာ သန်းသည့်အခါ။

စောညိန်း

၂၅- ၁၂- ၁၉၃၉၊ (၁၃၀၀ ပြည့်၊ နတ်တော်လပြည့်နေ့)

(ကိုစောညိန်း ၁၄ နှစ်သားအရွယ်က လေ့ကျင့်ရေးသားခဲ့သည့် ရတုကဗျာ ဖြစ်ပါသည်။ အစညီ၊ အချညီ၊ ၂၁ ပါဒစီ။)

ဂီတဘုံနန်း

စိတ်က စောသည်၊ စိုး သောကနှောင့်
 နေမဖြောင့်မျှ၊ တကြောင့်ကြကြ
 မအေးရခဲ့၊ ဂီတ ဘုံထွဋ်
 မြပြာသာဒ်၌၊ လျောက်ပတ်ချင်းရည်
 စံချိန် မိသား၊ သီဂီရုပ်တု
 လက်ရာနုဖြင့်၊ ပြုစုချင်မိ
 ယခုထိလျှင်၊ ရှိသည်ကြွေးဝန်
 တင်လျက်ကျန်၍၊ ဖန်ဖန် တွက်ရေ
 ရက် စနေကို၊ ရောက်စေချင်စွ
 ဝေးမောလှ၏၊ နေ့ညမကွာ
 မသွန်းသာသည်၊ ရွှေနာရဏီ
 ဆယ်မူး ရည်ကား၊ ရွှေမည် ကြံစ
 လောင်းကာမျှဖြင့်၊ ပျံကြွ ဘနန်း
 ဟန်ဖြင့် လွမ်းလျက်၊ ခြူးပန်းသွယ်ယှက်
 ခြူးဆက်ခွေလျှ၊ ခြူးကြွခြူးအံ့
 လက်စွမ်းကုန်ကို၊ မခြူးလွမ်းခင်

မှီက ပင်လည်း၊ သက်ဝင်လှုပ်ရှား
 တော့မည်လားသို့၊ ထင်မှားယောင်မိ
 ဥပမိလျှင်၊ ရဲငြိတောက်ပ
 နဂိုလှမို့၊ စို့ကျ ဆောက်နှက်
 တူတစ်ချက်ကို၊ တင်ရက် မည်ရေး
 ဝန်ဖြင့်လေးခဲ့၊ ရှုပ်ထွေးသိခက်
 လေးနက်ကျယ်လွန်း၊ ပညာဝန်းဝယ်
 တစ်စွန်းတစ်ကွက်၊ လွဲမှားပျက်က
 ဆယ်သက်ပေးချေ၊ လျော်မကျေသည်
 ရွှေ၏တန်ဖိုး၊ နှမြောနိုး၍
 ရွံ့စိုးမိမိ၊ ဘယ်မျှရှိဟု
 မသိရှာပြီ၊ သက်ဝေရီသည်
 သွေဖည်လိမ်းအံ့၊ တွေး၍လန့်လျက်
 ရနံ့စိတ်မှာ၊ စေတနာကို
 သင်္ကာဝိုးဝါး၊ မယုံစားခဲ့၊
 သနားဖွယ်မျှ၊ ပူတတ်လှသည်
 စိတ်ချသောငှာ၊ ဘယ်သစ္စာဖြင့်
 ကျိန်ကာ ရွက်ရပါမည်နည်း။ ။

စောညိန်း (ဂီတနက်သန်)

(ကိုစောညိန်းက မြေလတ်မေထံသို့ လေးလုံးစပ်ကဗျာအကြောင်းနမူနာ ရေး ပြသည့်ကဗျာ။ ကိုစောညိန်း၏လက်ရေးစာမူမှ ကူးယူဖော်ပြပါသည်။)

မတင်သာသည်

ဘယ်ဆုတောင်းဆက်၊ အကျိုးသက်၍
 ရေစက်ပေးဆုံ၊ အံ့ဖွယ်ပုံဖြင့်
 တွေ့ကြုံကျွမ်းသိ၊ မြတ်နိုးမိခဲ့
 အဘိသင်္ချာ၊ ယူဇနာဖြင့်
 ခြားကွာခဲ့ခြင်း၊ မျှော်တိုင်းပန်းမျှ
 ချစ်လှမ်းမမိ၊ တစ်မြေစီဝယ်
 မညီကြောင်းရေး၊ ခုတိုင်ဝေးသည်
 ရီလေးကိုမှ၊ တွက်တိုင်းဆ၍
 ဖော်ပြခြင်းငှာ၊ မစွမ်းသာသား
 မေတ္တာနှောင်ယှက်၊ လက်ဆောင်ဆက်လျက်
 အသက်ကိုပင်၊ နှင်းအပ်ချင်မျှ
 ခင်မင်ပါရဲ့၊ အကြွင်းမဲ့သော
 တကယ့်စိတ်ရင်း၊ နှလုံးသွင်းကို
 အချင်းအရည်၊ ဉာဏ်မမိ၍
 ဖွဲ့စီရေးကာ၊ မတင်သာသည်
 ကဗျာရှင်ကား၊ ပညာရှာခဲ့

သို့ငြားကြောင့်သာ၊ စေတနာကို
သင်္ကာစိုးနှောင့်၊ စိတ်မဖြောင့်သော်
'ရီ' စောင့်၍သာ ကြည့်ပါတော့။ ။

စောညိန်း (ဂီတနက်သန်)

(မြေလတ်မေ ခေါ် ရီရီမေထံသို့ ပြန်ကြားသော ကဗျာဖြစ်ပါသည်။ ကိုစော
ညိန်း၏လက်ရေးစာမှ ကူးယူဖော်ပြပါသည်။)

တစ်ပွင့်တည်းသာ ဖြစ်ပေမဲ့

(စာညွှန်)

မြင့်မားသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင် နားစဖြစ်သော သပိတ်လွယ်ငှက် ငယ်သည် သူ၏ ရင်ဘတ်နှင့် အတောင်ကြားမှ အမွှေးများကို နှုတ်သီးဖြင့် အယားဖျောက် လျက်ရှိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုသောအသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့် လိုက်ရင်း- ငှက်ငယ်။ ။ ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ပါတယ်။ အလို ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သစ်ရွက်

တွေ၊ အမျှင်တွေနဲ့ ရစ်ပတ်ပြီး၊ ဖိုလ်ဝင်နေတဲ့ သနားစရာ ပိုးတွဲလဲကောင် ကလေးပါကလား၊ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်တာ သင်ပဲ ထင်ပါရဲ့နော်။

ပိုးတွဲလဲ။ ။ ဟုတ်ပါတယ် ငှက်ငယ်ကလေးရယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝဟာ အခုနယ် ဆိုရင် ဘယ်ကိုမှမသွားနိုင်၊ ဘယ်လိုမှမလှုပ်နိုင်တဲ့အခါမို့ ယခု သင့်လို ကျွန်ုပ် အနားကို ကြုံကြိုက်လို့ ရောက်လာတဲ့မိတ်ဆွေများကိုပဲ သိချင်တာကလေး တွေ မေးပြီး အပျင်းဖြေရတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်းလေ- ဒီလိုမသွားနိုင် မလှုပ်နိုင်နေရတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်နည်းနည်းလေးမှ ဝမ်း မနည်းပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့၊ ကျွန်ုပ်ဒီလိုရက်အနည်းငယ်လောက် သည်းညည်းခံပြီး လုပ်နိုင်မှသာ ကျွန်ုပ်ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေး ရှိရာကို ပျံသွားနိုင် လောက်အောင် အတောင်အလက်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လိပ်ပြာ ဘဝကိုရမှာကိုး။

ငှက်ငယ်။ ။ အံ့ဩသော အမူအရာနှင့်၊ အလို... သင်တို့လိုလောကကြီးရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်တွေကို ပျင်းစရာကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်နေလေ့ ရှိတဲ့ ပိုးလိပ်ပြာ လောင်းတွေမှာလည်း ရည်မှန်းထားတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတို့ ဘာတို့ဆိုတာတွေ ရှိသေးသလား။

ပိုးတွဲလဲ။ ။ အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်ရင်း ... တခြားလိပ်ပြာလောင်းတွေအတွက်တော့ ကျွန်ုပ် အမှန်မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ကျွန်ုပ်အတွက်မှာဆိုရင်တော့... အို... အဆွေ ငှက်ငယ်ကလေးရယ်၊ သည်ပန်းပွင့်ကလေးဟာ တစ်ပွင့်တည်းပေါ့။ သူဟာ အခု ကျွန်ုပ်နေတဲ့နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်သာ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်လို့ သူ့ထံကိုမချဉ်းကပ်ရပေမဲ့ အဆွေတော် တွေ့ဖူးကောင်းတွေ့ဖူးမှာပါပဲ။ မတွေ့ဖူးသေးလို့ ရှိရင်လည်း တစ်ဆိတ် လောက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်စမ်းပါ အဆွေရယ်၊ သူဟာလေ ဟောသည်က နေပြီး လက်ဝဲဘက်ကိုခွဲထွက်သွားတဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးရဲ့ အဖျားခပ်ကျကျ ကလေးမှာရှိလေရဲ့။ အတော်တော့ မြင့်မြင့်ကလေးမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ် အတွက်တော့ မြင့်တာကို ဂရုမစိုက်လှပါဘူး။ သည်လိုမြင့်တာဟာ တစ်နည်း အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ ကောင်းတောင် ကောင်းပါသေးတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ သည်လောက်အမြင့်ကို အသာကလေးပျံပြီး ချဉ်းကပ်နိုင်မယ့် လိပ်ပြာတစ်ကောင် အမှန်ဖြစ်ရမယ် လို့ ယုံကြည်ပြီးဖြစ်လေတော့။ သည်လို ကျွန်ုပ်မပျံနိုင်သေးခင် အတော အတွင်းမှာ သူ ကြပ်ကြပ်မြင့်တက်သွားလေ။ သူ့အတွက် ဘေးရန်နည်းပြီး စိတ်ချရလေပေါ့။

ငှက်ငယ်။ ။ ဩ... ဩ... ကျွန်ုပ် ရိပ်မိပါပြီ။ သင့်ရဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးဆိုတာ ဟိုဘက်အကိုင်းထိပ်ဖျားမှာ တစ်ပွင့်တည်းပွင့်နေတဲ့ အဖြူရောင်ပန်းပွင့် ကလေးကို ဆိုလိုတာပဲမဟုတ်လား၊ အင်း ... သင်စွဲလမ်းမယ်ဆိုရင်လည်း စွဲလမ်းလောက်ပါတယ်လေ။ အနီအဝါ အကြောင်အကျား၊ ရောင်စုံတွေ ရောယှက်ပြီး ကလက်နေတဲ့ သည်လောကကြီးရဲ့အလယ်မှာ စွန့်စွန့်စားစား ရိုးရိုးကလေးနဲ့ ယဉ်ပြီး ဖြူစင်တဲ့ အရောင်တောက်ပြလိုက်ပုံကတော့ အံ့ဩ လောက်စရာပါပဲ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ သင့်ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးဟာ အခုဆိုရင် လေ ငုံရာကနေ တဖြည်းဖြည်းရင့်ပြီး ပွင့်တန်သလောက် ပွင့်ခဲ့ရာမှာ အတော် ကလေးပဲ အမွှေးရနံ့တွေကြွယ်နေပြီဆိုတာကိုတော့ သင်မသိသေးပေဘူး

မှတ်တယ်။

ပိုးတွဲလဲ။ ။ အနည်းငယ် တွေဝေသွားပြီးမှ ...၊ သင်ဒီလိုပြောပြလို့ သိရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်လည်း မသိရပေမဲ့လို့ ခုလောက် ဆိုရင် သည်လိုပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ တွက်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူဟာ အစွမ်းကုန်ရင့်ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ်ကြီး ပွင့်နိုင်မယ့်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ လည်း အတောင်အလက်စုံပြီး လေဟုန်ပေါ်မှာ ဝင့်ကြွားနိုင်တဲ့ လိပ်ပြာပျို တစ်ကောင်ဖြစ်ရအောင် ဆက်လက်ကြိုးစားနေရတာပါပဲ။

ငှက်ငယ်။ ။ အေးလေ ... ဒါမှာတော့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ပေါ့၊ သို့သော်... သနားစရာ ကောင်းတဲ့ လိပ်ပြာလောင်းကလေးရယ်၊ သင်ကအခုလိုအစွဲ အလမ်းကြီးပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကြဲနေတာကို သင့်ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးကကော စိတ်ကူး ထဲကိုမှ ထည့်မိပါ့မလား။

ပိုးတွဲလဲ။ ။ ဪ... ဒါကိုတော့ ဘယ်မှာသူသိလိမ့်မလဲ ငှက်ကလေးရယ်၊ သိအောင် လည်း ကျွန်ုပ် မကြိုးစားလိုပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ခုကောင်ဘဝတုန်းကဆိုရင် သူဟာလည်း အင့်ကလေးလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအခါက သူ့အနား ကို ကျွန်ုပ်အတော်ကလေးပဲ နီးနီးကပ်ကပ်ရောက်ခဲ့ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ သစ်ရွက်ကိုပဲ စားပြီးတော့ နေခဲ့ပါတယ်။ ပန်းပွင့်ဆိုတာကတော့ သူလည်း ပွင့် ကျွန်ုပ်လည်း လိပ်ပြာဖြစ်မှသာ အသာကလေး အလှမပျက်အောင် ဝတ်ရည်စုပ်ယူရမယ့် အာဟာရမျိုးပေးကိုး။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ တိတ်တိတ် ကလေး သည်နေရာကို ပြန်လာပြီး ဖိုလ်ဝင်နေခဲ့ပါတယ်။

ငှက်ငယ်။ ။ ဪ... ဪ... နို့ နေပါဦး လိပ်ပြာလောင်းကလေးရယ်၊ သင်ကတော့ “ငါ လိပ်ပြာမဖြစ်ရင် ပန်းပွင့်နားကို မကပ်တော့ဘူး” ဆိုတဲ့ မာနနဲ့နေတာ တော့ မှန်ပါပြီ၊ သင့်ပန်းပွင့်လေးကော သင့်လိုပဲ “ငါမြင့် သလောက်ကို ရောက်အောင် ချဉ်းကပ်နိုင်သူမှ” ဆိုတဲ့ မာနထားပြီး နေလိမ့်မယ်လို့ သင်ယုံကြည်သလား၊ ကျွန်ုပ်အထင်တော့ သင်ဟာ ခုကောင်ဘဝက သူ့ကို စားပစ်လိုက်တာကမှ သူလည်း ပန်းတစ်ပွင့်ရယ်လို့ ဂုဏ်မဝင့်နိုင်တော့ဘူး၊ သင့်အဖို့လည်း ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့ အောက်မေ့တာပဲ။ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်ပြောပါ့ မယ် အဆွေရယ်၊ လောကကြီးမှာ သင့်လို စိတ်ထားမျိုးချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးဆို တာကိုလည်း သတိပြုဦးမှပေါ့၊ အခုတောင်မှပဲ ဟောဟို ကျွန်ုပ်တို့အောက်က မဟာပထဝီမြေကြီးဟာ သင့်ပန်းပွင့်ကလေးနားကို ချဉ်းကပ်နိုင်အောင်

သင့်လိုမကြိုးစားဘဲနဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးရယ် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရင်ခွင်ထက်ကို သနား
 သဖြင့် ကြွေသက်ဆင်းခဲ့ပါတော့လို့ ဒူးထောက်တောင်းပန်နေတာကို သင်
 မကြားမိဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့လည်း သင့်ပန်းပွင့်ကလေးဟာ သည်လို
 သနားစဖွယ် ဒူးထောက်တောင်းပန်နေတဲ့ မြေပြင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထက်ကို ကြွေကျ
 မသွားဘဲနဲ့ သင့်လို အမြင့်ကို ပျံသန်းချဉ်းကပ်လာမယ့်သူကိုပဲ စောင့်စားပြီး
 တော့နေလိမ့်မယ်လို့ကော သင်အမှန်ဆိုနိုင်မလား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမြင်မှာတော့
 သင့်ပန်းပွင့်ဟာ အခုတောင်မှ ဒူးထောက်အညံ့ခံသမားအပေါ်မှာ သနား
 ကရုဏာဝင်ပြီး ကြွေချင်ရက်ရက် နဲ့ လေယူရာမှာ ယိမ်းနွဲ့စပြုပြီလို့ မှတ်တာ
 ပဲ။ ဒီတော့ တကယ်လို့ သင်ဟာ လေဟုန်ပေါ်မှာ ပျံဝဲနိုင်တဲ့ တစ်နေ့မှာ
 သင့်ပန်းပွင့်ကလေးဟာ မြေပြင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထက်မှာ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
 သင့်ထက်အရင်ဦးအောင် အမြင့်ကို ပျံသန်းချဉ်းကပ်နိုင်တဲ့သူတစ်ဦး နဲ့အတူ
 နှစ်ကိုယ်တွဲပြီး ပျော်ပွဲခဲနေနှင့်ပြီဆိုရင် သင် အခုလိုလာကကြီးရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့
 အချိန်တွေကို ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ ဘဝထဲမှာ မြှုပ်နှံဆုံးရှုံးခဲ့ရ
 တာတွေဟာ ယူကျုံးမရနိုင် လောက်အောင် ဝမ်းနည်းစရာ မဖြစ်ပေဘူးလား၊
 လာပါအဆွေရယ်၊ စိတ်ကူး မလွဲစမ်းပါနဲ့ အရင်ကလို ခူကောင်ဘဝနဲ့ပဲ
 သင့်အခွံတွေထဲက ပြန်ထွက်လာပြီးတော့ မြစိမ်းရောင်တောက်တဲ့ ဟော
 သည်သစ်ရွက်ပေါ်မှာ တွားသွားရင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့တေးသံချိုနဲ့ လောကကြီးရဲ့
 သာယာမှုတွေကိုကြည့်နူးလှည့်စမ်းပါ။

ပိုးတွဲလဲ။

။ ဟား ... ဟား ... ဟား၊ အစိုးရိမ်ကြီးပါပဲ ငှက်ကလေးရယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက်
 သည်လိုကရုဏာနဲ့ အကြံပေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့
 ကျွန်ုပ်ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးဟာ အခုပဲ တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ကြွေကျသွား
 နှင့်ပြီဆိုတောင်မှလည်း ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဘဝ လမ်းစဉ်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
 ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရလောက်အောင် စိတ်ထားမနုသေးပါဘူး၊ သည်မှာ
 အဆွေငှက်ကလေး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အတောင်အလက်စုံလို့ လေပေါ်မှာ ပျံဝဲနိုင်
 တဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးအနားကို ချဉ်းကပ်ခွင့်မရတော့ဘူး
 ဆိုရင်၊ သင်ထင်သလို ပူဆွေးတသ ယူကျုံးမရဖြစ်နေရလိမ့်မယ်လို့များ
 တော့ မအောက်မေ့လိုက်ပါနဲ့။ “ကျွန်ုပ် လိပ်ပြာဖြစ်ခဲ့သော်” ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်
 ချက်ရဲ့ ရည်မှန်းမှုပန်းတိုင်ဟာ သူတစ်ပွင့်တည်းသာ ဖြစ်ပေမဲ့ သူမရှိတော့
 ဘူးဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်မလဲ သင်သိရဲ့လား - (ဤနေရာ၌ ပိုးတွဲလဲ

ကလေးသည် တွေဝေရပ်ဆိုင်သွားရာ အဖြေမှန်ကိုရှာ၍ တွေ့သည့်အလား၊
ကြည်လင်အောင်မြင်သော အသံဖြင့် ဆက်လက်ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်မှာ)
သူ့ထက်မြင့်တဲ့နေရာက ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ဆီကို ပျံသွားမှာပေါ့ ငှက်ကလေးရဲ့
မဟုတ်ဘူးလား ဟား ... ဟား ... ဟား။ ။

စောညိုနိုး

(ကိုစောညိုနိုးသည် သီချင်းမရေးမီ စာညွန့်ကလေးများကို စိတ်ကူးရသလို
အကြမ်းရေးလေ့ရှိသည်။ ဤစာညွန့်ကို သူ၏အကြမ်းရေးထားသော လက်ရေးမူမှ
ကူးယူဖော်ပြပါသည်။)

မောင်စိုးလှိုင်သို့ ပြန်စာ

၁၉၅၂ ခု၊ ဇွန်လ ၁၅ ရက်
ရန်ကုန်မြို့။

ညီလေး မောင်စိုးလှိုင်-

မောင်ရင့်ဆီက ပေးပို့လိုက်တဲ့ စာကို ချိုတေးသံတိုက်အုပ်မြို့မကိုထွန်းအောင်က တစ်ဆင့် အစ်ကိုကြီးကောင်းမွန်စွာပဲ လက်ခံရရှိတဲ့အတွက် အကြောင်းစုံ သိရပါပြီ။

မောင်ရင့်ရဲ့ ပေးစာများနှင့်တကွ စိတ်နေသဘောထား၊ အကျင့်ဝါသနာများကို လည်း စာအရ အစ်ကိုကြီး အတော်ကလေးပဲ အကဲခတ်မိတဲ့အတွက် မောင်ရင့် အပေါ်မှာ ညီအရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ကရုဏာသက်မိတဲ့အပြင် မောင်ရင့်ရဲ့ အလို ဆန္ဒကို အစ်ကိုကြီး တတ်နိုင်သမျှ ဖြည့်စွမ်းပေးချင်တဲ့ စေတနာပေါ်ပေါက်မိပါတယ်။

သို့သော်လည်း ဂီတနက်သန်အဖွဲ့ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စာရေးဆရာကိုစောညိန်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှာ အတော်ကလေး ကျော်စောထင်ရှားနေသလောက် ဒီအဖွဲ့ကြီးဟာ ရန်ပုံငွေပစ္စည်းကိရိယာမှအစ အင်မတန် တောင့်တင်းခိုင်လုံလိမ့်မယ်၊ ဒီစာရေးဆရာဟာလည်း အင်မတန် ဝင်ငွေလမ်းကောင်းပြီး ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ် စသည်ဖြင့် ထင်စားမိရင်တော့ မောင်ရင့်မှားနေပြီလို့ မှတ်ပေတော့ မောင်ရေ။။

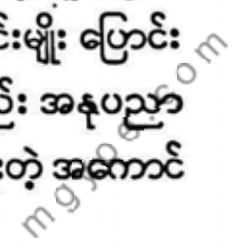
မောင်ရင့် နားလည်အောင် အစ်ကိုကြီးရဲ့အခြေအနေကို ရှင်းပြရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို

mgyoe.com

ကြီးဟာ အနုပညာသမားတို့ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း အလုပ်အကိုင် စီးပွားရေးကို လုံးလုံး စွန့်ပစ်ပြီး ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ဂီတသမားအဖြစ်ကို လုံးလုံးခံယူလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး အဝမ်းနဲ့ ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးနှစ်ခုကရိုက်တဲ့ အသံထွက် ဇာတ်ကား တွေအတွက် သီချင်းကလေးများ ရေးရပါရဲ့။ ရေးစကတော့ တစ်ပုဒ်ကို နည်းရင် ငါးဆယ်၊ များရင် တစ်ရာ ဒီအကြားမှာ ရပါတယ်။ ရတယ် ဆိုပေမဲ့ တစ်လ တစ်လ မှာ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ရေးရတော့ ပျမ်းမျှကြေး ဝင်ဖွဲ့ ဟစ်လ တစ်ရာလောက်စီတယ် ဆိုပါစို့။

ဂီတနက်သန်အဖွဲ့ကတော့ ရေဒီယိုမှာ အပျော်တမ်းတီးတာကလွဲလို့ တခြား ဘယ်မှာမှ မတီးဘူး။ မတီးတဲ့အကြောင်းကတော့ ဥပမာ -အလှူတို့ မင်္ဂလာဆောင် တို့မှာ အခကြေးငွေနဲ့လိုက်ပြီးတီးရင်၊ မောင်ရင်လည်း တီးဖူးမှာပဲ၊ သိမှာပေါ့၊ လာတဲ့ပရိသတ်က တီးဝိုင်းကို ကျောပေးပြီး သူတို့ဘာသာသူတို့ စားလား သောက်လား ဆူလား ညံလားနဲ့၊ ဘယ်သူကများ တီးတာမူတ်တာကို တန်ဖိုးထားပြီး လေးလေး စားစား နားထောင်လို့တုံး၊ အဲဒါကို အစ်ကိုကြီးရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ ငွေပေးခေါ်ပြီး အနုပညာကို သက်သက်စော်ကားတာလို့ မြင်နေတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ်အမွန်အမြတ်ထားပြီး လိုက်စားတဲ့ ပညာကိုလည်း စော်ကားမခံဘူး။ ဒါကြောင့် လူ ပရိသတ်များတဲ့နေရာမှာ ဂီတ နက်သန်ဝိုင်းဟာ ပိုက်ဆံနဲ့လည်း မတီးဘူး။ အလကားလည်း မတီးဘူး၊ ရေဒီယို ဓာတ်ပြားတို့လို မျက်နှာကို မမြင်ရတဲ့ နေရာမှာပဲ တီးမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ် ထားလိုက်တော့ ဂီတနက်သန် ဝိုင်းဟာ ငွေဝင်လမ်းလုံးဝမရှိတဲ့အပြင် တစ်ခါတစ်ခါ အသံလွှင့်ချင်ရင် ကုန်ကျစရိတ်လေးငါးဆယ်စိုက်လိုက်ရသေးတယ်။

ခုတော့ ရေဒီယိုမှာ ပိုက်ဆံ ငွေ ၇၀ ကျပ်ရတဲ့ ည ၈ နာရီလွှင့်ဖို့ တောင်းထားပါ တယ်။ အဲဒါတောင်မှပဲ သူ့စရိတ်နဲ့သာလောက်အောင် အတော်ချွေတာပြီး လုပ်ရ တယ်။ တစ်လောကတော့ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အစ်ကိုကြီးရေးတဲ့ သီချင်းလေး ငါးပုဒ် ရောင်းလိုက်ရလို့ ငွေသုံးရာငါးဆယ်လောက်ရလိုက်ပါရဲ့။ ဒီနောက် ဂီတ နက်သန် တီးဝိုင်းပါ ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ ပြောဆိုစေ့စပ်နေရင်းပဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များက ခင်ဗျားရေးတဲ့ သီချင်းတွေဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်လွန်းပြီး သိပ်ခက်နေလို့ လူတွေထဲ မှာ ခေတ်မစားဘူး။ ဒီတော့ ခေတ်စားအောင် လွယ်လွယ်ကူကူ သီချင်းမျိုး ပြောင်း ရေးပါ။ ဒါမှ လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုပြီး ပြောကြတော့ အစ်ကိုကြီးကလည်း အနုပညာ သမားပီပီ သွေးကကြီးကြီးမို့ ကျုပ်အပေါစား လမ်းဆေးက သီချင်းမျိုးရေးတဲ့ အကောင်

မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့မလိုချင်မယူဘဲ နေရုံရှိတယ်။ ဟိုလိုရေးပါ ဒီလိုရေးပါ
 ဩဇာမပေးပါနဲ့၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့က ဒီအတိုင်းပဲ လိုချင်တယ်ဆို တာတောင်မှ
 ကျုပ်ကလည်း တစ်ပုဒ် သုံးရာ မရရင် မရေးဘူးလို့ ဈေးတက်ပစ်လိုက်တာ အဲဒီ
 ကုမ္ပဏီနဲ့လည်း အဆက်ပြတ်သွားရော၊ အဲဒီအစ်ကိုကြီးမှာ ခုနကပြောခဲ့တဲ့
 အဝမ်းနဲ့ ဗြိတိသျှဘားမားကုမ္ပဏီ နှစ်ခုက မကြာခဏ သီချင်းလာအပ်ကြတဲ့
 ဝင်ငွေကလေးနဲ့ပဲ အသက်မွေးနေရတယ်။ ဒါလည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအရ
 မဟုတ်ဘူး၊ အိုမင်းမစွမ်း မိဘနှစ်ပါးကိုပါ ကျွေးမွေးနေရတဲ့ တာဝန်ကရှိနေပြန်တော့
 အစ်ကိုကြီးတို့ အိမ်ထောင်မျိုးဟာ ရန်ကုန်စရိတ် ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်သုံးရင် တစ်လ
 နှစ်ရာလောက် ကုန်တယ်။ အဖေကြီးက ပင်စင်လခကလေး ၃၅ ကျပ်ရလို့
 နည်းနည်းတော့ ခုမိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မလောက်တာကို အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေ
 ဆီက ဆွဲယူပြီး သုံးလိုက်ရတာပဲ။

ဒီတော့ ရန်ကုန်မှာ လူတစ်ယောက် တာဝန်ခံပြီးထားရမယ်ဆိုတဲ့ စရိတ်ကို
 မောင်ရင့်အစ်ကိုကြီးဟာ မတတ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိစေချင်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီးဆီကို စာရေးပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်တဲ့ မောင်ရင့် အကြံ
 ဉာဏ်ဟာ မမှားဘူး၊ သိပ်မှန်တယ်။

လောကကြီးမှာ ငါတို့အနုပညာသမားအချင်းချင်း ရုန်းကန်စားပြီး အားကိုးရ
 တာဟာ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ ဓနရှင်တွေကို အားကိုးရတာထက် အများကြီး မျှော်လင့်
 ချက်ရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်လည်းရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်သိန်းလောက်
 ချမ်းသာတဲ့လူတစ်ယောက် မောင်ရင့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ သနားတယ်ဆိုဆို ငွေ
 ၁၀၀ ကျပ် ပေးဖို့ အင်မတန်ခဲယဉ်းတယ်။ တို့အနုပညာသမားတွေကတော့ ဒီလို
 မဟုတ်ဘူးဟေ့။ ထမင်းနှစ်လုတ်စားစရာရှိတဲ့အထဲက တစ်လုတ်ကို ဖွဲ့ကျွေးဝံ့တဲ့
 သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ မောင်ရင့်ယုံတော့။

မောင်ရင့်ကိစ္စကို အဖွဲ့ထဲမှာချပြီး တိုင်ပင်တော့ အဖွဲ့သားတွေက ဘာပြောတယ်
 မှတ်သလဲ (ခေါ်သာခေါ်လိုက်ပါ အာစရိရယ်တဲ့၊ ဒီကျမှ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့တဲ့၊
 အဲဒါ အနုပညာသမားတွေရဲ့ စေတနာအမှန်ပဲ) ဒီလိုသာပြောကြတာ သူတို့မှာတော့
 ကိုယ့်ဝမ်းမှ ကိုယ်ဝကြတာမဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ မောင်စိုးလှိုင်ရေ တို့မဲ့တဲ့အကြောင်းတွေကို ရေးပြနေတာဟာ မောင်ရင့်ကို
 လက်မ ခံချင်လို့၊ စေတနာမရှိလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကနေ မောင်ရှင်က
 အထင်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဂီတနက်သန်အဖွဲ့သား တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့

နေရရင် သိပ်စမတ်ကျမှာပဲဆိုပြီး ဆင်းလာရင် ဒီကျတော့ မောင်ရင်မှီခိုနေတဲ့ တို့တစ်တွေကိုယ်တိုင်ဟာ ယိုင်နေတာတွေ့ရတဲ့အခါ မောင်ရင်တို့ကို ပြန်ပြီး အားနာ နေလိမ့်မယ်၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ စားရာသောက်ရာမှာလည်း မျိုလို့ကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေကိုမြင်လို့ အစ်ကိုကြီး ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြနေတာ။ တကယ် လို့ မင်းစိတ်ကိုကပေါ့လေ (ဟာ ငတ်ချင် ငတ်၊ ပြတ်ချင်ပြတ် ဒီပညာမလုပ်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်လာပါရစေလို့) အနုပညာသမားပီပီ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆုံးဖြတ်ရဲရင် ဘာမှအရှည်ကြီး တွေးမနေနဲ့ဟေ့၊ ဆင်းလာခဲ့ပေါ့၊ စားရအတူ ငတ်ရအတူ တို့ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံရဲတဲ့သတ္တိ အဆင်သင့်ရှိတယ်။ အနုပညာ သမားပီပီ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဆိုလို့ အနုပညာသမားတွေကို စော်ကားလိုက်တာလို့ မအောက်မေ့နဲ့၊ တို့အနု ပညာနယ်ဆိုတာ ငတ်မှာတွေ ပြတ်မှာတွေ အားနာတတ်တာ တွေကို လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ တွေးတောဆင်ခြင်ချင့်ချိန်တတ်တဲ့ အကောင်မျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မစွဲဘူး၊ နည်းနည်းလည်း မိုက်တိမိုက်ကန်းကိုယ်ထင်ရာ စွန့်ပြီးလုပ်ဝံ့ တဲ့ သတ္တိရှိရတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့လည်း ဒီလိုပဲ လုပ်လာခဲ့ရတာပဲ။

အဲဒီတော့ မောင်ရင်မှာ မလာရမနေနိုင်လောက်အောင် ဆန္ဒပြင်းပြနေသေးရင်၊ နောက်ပြီး ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ အနုပညာရဲ့ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခံနိုင်ရည် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ရင် အချိန်မရွေးသာလာခဲ့။ သိပ်လည်း အားငယ်မသွားနဲ့၊ မောင်ရင်ကံကောင်းရင် သင့်တော်တဲ့အလုပ်ကလေး တို့ရှာပေးကောင်း ရှာပေးနိုင် လိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး တို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကလည်း မင်းကို ကျွေးမွေးထားရတဲ့အတွက် တစ်ကွက်ကလေးမျှ တွန့်တိုငြူစုလိမ့်မယ်မဟုတ်ဆိုတာကို ယုံ။ ပညာကတော့ မောင်ရင်ကို ပေးဖို့၊ အများကြီးပေးဖို့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ။ နောက်ပြီးတို့ ဂိတနက်သန်အဖွဲ့ရဲ့ နာမည်ဟာလည်း အများကြီးတက်လမ်းရှိနေတယ်။ မောင်ရင်နဲ့ ကံစပ်မိရင် ဝင်ငွေတွေဘာတွေ ကောင်းတဲ့ အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့ဖြစ်လာရင် ဖြစ်လာလိမ့် မယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ရင် လာချင်တာကိုတော့ အစ်ကိုတို့က လုံးဝမတားဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချင့်ချိန် ဆုံးဖြတ်ပြီး လာမယ်ဆိုရင် မြန်မြန်သာလစ်လာခဲ့ပေတော့ ကိုယ့်လူရေ ...။

စာရေးရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လူကိုယ်တိုင် လာရင်ဖြစ်ဖြစ် နံပါတ် ၇၃၊ ပိတောက်တန်း ကြည့်မြင်တိုင် ဆိုတဲ့လိပ်စာကို သုံးပါ။

ဒီစာကိုတော့ လာသည်ဖြစ်စေ၊ မလာသည်ဖြစ်စေ မပျောက်မပျက်ပါစေနဲ့၊ အနုပညာရာဇဝင်မှာ အရေးကြီးတဲ့ မှတ်တမ်းတစ်စောင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်နှင့်မကွာ

msb.com

သိမ်းဆည်းထားပါ။ လာရင်လည်း တစ်ပါတည်း ယူခဲ့ပါ။ လက်ခံကော်ပီ မရှိဘူး။

စောညိန်း

ဂီတနက်သန်၊ ၁၅-၆-၅၂။

(ကိုစောညိန်း၏ သီချင်းများကို နှစ်သက်လွန်း၍ တပည့်ခံရန် လာရောက် လိုကြောင်း ခွင့်တောင်းသည့် ရေနံ့သာကိုစိုးလှိုင်ထံသို့ ပြန်သောစာဖြစ်ပါသည်။)

စာပေသစ် ပြဿနာ

(၁၉၅၁ ခုနှစ်လောက်က မြန်မာစာပေသည် တိုးတက်ရန် အားယူလျက် ရှိနေခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးဆရာတို့၏ မျက်စိသည် ပိုမိုကျယ်ဝန်း၍လာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုစဉ်က စာပေသစ်ပြဿနာကို အချေအတင် ရေးသားဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ကိုစောညိန်းကလည်း စာပေဂီတအနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏အမြင်ကို တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သူ၏ဆောင်းပါးကလေးသည် ယခုတိုင် သိစရာမှတ်စရာကောင်းနေသေးသောကြောင့် သူ၏လက်ရေးစာမူယူ၍ ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။)

အနုပညာအကြီးစားတစ်ရပ်ဖြစ်သော ဂီတသည် အခြားအနုပညာအကြီးစားတစ်ရပ်ဖြစ်သော စာပေနယ်အတွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်စပြုခဲ့လေပြီ။ သဘာဝကျသော တိုးတက်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အသည်းလှိုက် အူလှိုက်နှစ်ခြိုက်အားရ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် မဟုတ်လှသေး။ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ ထိုအနုပညာနှစ်ရပ်ကား သမားရိုးကျ အစဉ်အားဖြင့် ဘယ်နံရောအခါမျှ ကွဲကွာစကောင်းသည်မဟုတ်ပါဘဲလျက် မြဝတီခေတ်၏ သည်မှာဘက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ကွဲကွာလာခဲ့ရာ ယခုမှ အနိမ့်ဆုံးသော အခြေအနေနှင့် ပြန်လည်စေ့စပ်ရန် စကားကမ်းလှမ်းမိရုံမျှသာ ရှိသေးလေ၍ စာပေနှင့်ဂီတကို အမြင့်ဆုံး အခြေအနေ၌ တွေ့ဆုံမိစေလျက် စံချိန်ပြုခဲ့သော မြဝတီခေတ်၏ အဆင့်အတန်းကို မိအောင်ပင် အတော်ခဲယဉ်းနေသေးသည်။

စံချိန်သစ် ပြုရန်ကား ဝေးလှပေ၏။ သို့ကြောင့် တီထွင်ဆန်းသစ်ဆိုသော စကားကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားသင့်လေသည်။ စံချိန်ဟောင်း အဆင့်အတန်းကို ပြန်လည်ထူထောင်မှုဖြင့် မြဝတီမင်းကြီး၏ စာပေနှင့်ဂီတအရည်အချင်း စွယ်စုံကောင်းကို အမိလိုက်နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့ ပေါ်ထွက်လာသောအချိန်၌ကား တိုးတက်သော တီထွင်ဆန်းသစ်မှုသည် လိုအပ်၍ လာပေမည်။ ထိုတိုးတက်မှုသည်လည်း တကယ်တိုးတက်သည်ဟု အမည်ခံထိုက်သော တိုးတက်မှုအစစ်ဖြစ်ရပေမည်။ ယခု စာပေသမားများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာခဲ့သော ဂီတဘက်သို့ ပြန်လည်အာရုံပြုရန် သတိရလာကြ၏။ သတိရ၍ အာရုံစူးစိုက်လိုက်သောအခါ ဂီတနှင့်တွဲဖက်လျက်ရှိသော စာပေ အဆင့်အတန်းသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်နိုင်ဆင်းလျက်ရှိသည်ကို သိမြင်လျက် စံချိန်ဟောင်းကို ပြန်လည်ထူထောင်လိုသော စေတနာဖြင့် စာနယ်ဇင်းများမှနေ၍ ဂီတသမား များဘက်သို့ လက်ကမ်း၏။

ထိုလက်ကမ်းမှုကား နည်းလမ်းမှန်ကန်သော သဘောတရားရေး သက်ဝင်သော်လည်း လုပ်ငန်းစဉ်မှားယွင်းမှုကြောင့် စေ့စပ်ချစ်ကြည်ရေးထက် ပဋိပက္ခမှုသို့ ရှေးရှုလျက်ရှိပေသည်။ မှားယွင်းသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ဆိုနိုင်သနည်း။

စာပေနယ်၌ ဝေဖန်မှုသည် ရိုးခဲ့လေပြီ။ အလေ့အကျင့်များမှုကြောင့် အတော်အသင့်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိလာကြလျက် စေတနာဆိုးနှင့် ဝေဖန်သူကို လျစ်လျူပြု၍ စေတနာကောင်းနှင့် ဝေဖန်သူကို လက်ခံဆွေးနွေးနိုင်သည့် စိတ်မျိုး မွေးမြူနိုင်လာကြလေပြီ။ (စာပေသမားတိုင်းမဟုတ်သေး၊ အများအားဖြင့်သာ ဆိုရသည်) ဂီတနယ်၌ကား ဝေဖန်ခြင်းသည် စော်ကားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘာသာ အယူအဆနှင့် သူဖြစ်၍ ထိုသို့မယူဆပါနှင့်ဟု ဆို၍မဖြစ်နိုင်ချေ။ သင်သည် ရောမမြို့၌နေစဉ် ရောမလူမျိုးလိုနေပါဆိုသော သိုးဆောင်းစကားပုံကဲ့သို့ ဂီတသမားနှင့် ဆက်ဆံလိုလျှင် ဂီတသမားလို ဆက်ဆံရမည်။ ဝေဖန်မှုမှသည် ဆွေးနွေးမှုသို့ အဆင့်အတန်းတက်လျက် တိုးတက်မှုကို ရယူလိုသော မျှော်လင့်ချက်ကား ကိုယ့်နားရွက် ကိုယ် ကြည့်ချင်သူသည် မှန်ထဲ၌ မြင်ရဦးမည်။ ကြာလေဝေးလေသာ နေပေမည်။

စာပေသစ် အမှတ် (၁) အောင်လင်း၏ ဆောင်းပါးတွင် ယခုအခါ ဂီတဘက်တွင် နှစ်စုကွဲနေသည်။ တစ်စုကား စာပေကို ကျွမ်းကျင်လျက် ဂီတကို ကောင်းစွာ မနိုင်နင်းသော ဆရာများ၊ တစ်စုကား စာပေမကျွမ်း ဂီတသက်သက် ကောင်းစွာနိုင်နင်းသော ဆရာများဟု ခွဲခြားပြခဲ့သည်။

အမှန်မှာ နှစ်စုမဟုတ်၊ သုံးစုကွဲမှဖြစ်ပေမည်။ တတိယအစုမှာ ဂီတရော စာပေပါ စွယ်စုံနိုင်နင်းချင်သော (ဘာမျှမနိုင်နင်းသေး၍ နိုင်နင်းချင်သော ဟုသာ ဆိုရမည်)

လူငယ် အများစုဟူ၍ဖြစ်သင့်သည်။ အောင်လင်းမှာ တတိယအစု၌ နေလိုဟန်ရှိသော်လည်း ပထမအစုဆရာများ၏ လမ်းစဉ်သို့ လိုက်နေမိသဖြင့် ဤအတိုင်း ဆက်လက်သွားလျှင် ပထမအစုထဲသို့ ပါသွားမည်စိုးရပေသည်။

ရှင်းဦးအံ့ - ပထမအစုဆရာများသည် အဘယ်ကြောင့် ဂီတကို ကောင်းစွာ မနိုင်နင်းသနည်း၊ ရှာဖွေစူးစမ်းရမည်။ ၎င်းတို့ဉာဏ်နည်း၍ကား မဟုတ်နိုင်ချေ။ ဂီတကို တကယ်နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သော ဆရာများ၏ အကူအညီရသင့်သလောက် မရ၍ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် မရသနည်းဆိုသည်ကား များစွာ တွေးတောနေရန်မဟုတ်၊ ရှင်းလှပေသည်။ ထိုဆရာများမှာ မိမိတို့ စာပေနိုင်နင်းမှုကို အသားယူလျက် ဂီတသက်သက်ဆရာများကို ပမာမခန့် မိမိတို့လောက် မတတ်မသိဟု ယူဆကာ နှိမ့်ချချင်သောကြောင့် အတုံ့အပြန်အားဖြင့် သင့်တင့်စေစပ်မှုမရသည့်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တတိယအစု လူငယ်များကား ဂီတသက်သက်ကောင်းစွာ နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်သော ဆရာများနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်မှုကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထောက်ခံအားပေးခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ထိုဆရာများထံမှ ကူညီမှုကို အနည်းအများမဟုတ် ရနိုင်သမျှ စစ်ထုတ်ယူရန် လိုအပ်ပေသည်။

စာပေနှင့်ဂီတ စွယ်စုံပြောင်မြောက်ရေး၌ ယခုခေတ် လူငယ်များသည် အထက်တန်းပညာရပ်များအထိ စာပေကို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ လိုက်စားခဲ့မိသည့် ကျေးဇူးကြောင့် မည်သူ့ကိုမျှ များစွာ အားကိုးရန်မလိုဘဲ စာကြည့်တိုက်များ၊ စာအုပ်စာတမ်းများကို မိမိဘာသာ မွှေနှောက်လိုက်စား ကြိုးစားနိုင်အောင် အခြေခံရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဂီတဘက်ကမူ ဒုတိယအစုဖြစ်သော ဂီတသက်သက်နိုင်နင်းသည့် ဆရာများမှတစ်ပါး အားကိုးရာမရှိချေ။ ကိုယ့်ဘာသာ လေ့လာလိုက်စား တိုးတက်နိုင်သော ပညာလည်း မဟုတ်ချေ။

ငါ့မှာ ဘယ်ဆရာ ဘယ်ဆရာ လက်ကိုင်ရှိသားပဲ၊ ဘယ်ဆရာ ဘယ်ဆရာတွေထံက အကူအညီမရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ဟူသော အယူအဆမှာလည်း သင့်လျော်သော အယူအဆမဟုတ်ချေ။

ဂီတဘက်တွင် နာမည်ကြီးသော ဆရာတိုင်း တစ်မျိုးစီတစ်မျိုးစီ မိမိသန်ရာ အကောင်းကလေးတွေ ရှိတတ်သည်ဟု အောင်လင်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း ထိုအကောင်းကလေးများအားလုံးကို မိမိထံတွင် စုမိမှသာ ပြောင်မြောက်သော ဂီတမည်ပေမည်။

တီထွင်ဆန်းသစ်သော ဂီတစံချိန် မြှင့်နိုင်ရေး၌ ဒုတိယအစုဆရာများကို အားကိုးရန် မရှိသော်လည်း၊ ထိုတီထွင်ဆန်းသစ်သော စံချိန်ကို ပြုနိုင်မည့် စွယ်စုံပုဂ္ဂိုလ်မျိုး

ပေါ်ပေါက်ရေး၌ကား ထိုဆရာများကို ပစ်ပယ်၍မရချေ။ ထို့ကြောင့် စာနယ်ဇင်းများမှ ဂီတအကြောင်း ဆွေးနွေးလိုမှု၊ ဝေဖန်မှုကို ရှောင်ရှားလျက် မေးခွန်းသက်သက်ဖြင့်သာ ဒုတိယ အစုဆရာများ၏ ယူဆချက်ကို ရယူသင့်ပေသည်။

တီးကွက်မှုကိစ္စ၌ကား အငြင်းပွားနေကြသည်ဟု ဆိုသော်လည်း အမှန်မှာ တစ်ကျပ်မူးတင်းနှင့် ဆယ့်လေးပဲ ငြင်းကြသည့် ငြင်းနည်းမျိုးသာဖြစ်လေသည်။ အောင်လင်း ခွဲခြားပြသည့်အတိုင်း ရှေးသီချင်းကြီးများ၏ တီးကွက်များကို မိမိဉာဏ်စွမ်းဖြင့် တီထွင်ဆန်းသစ်၍ တီးမှုတ်လိုသော လူငယ်များနှင့် ရှေးမူမပျက် တီးမှုတ်လိုသော ဆရာကြီးများဟု နှစ်စုခွဲ၍ ရေးရမည်ဖြစ်သော်လည်း အမှန်မှာ လူငယ်များ အစုကလည်း ရှေးမူကို မပစ်ပယ်ဝံ့ချေ။ ရှေးမူကို နိုင်နင်းစွာရရှိပြီးမှ တီထွင်ဆန်းသစ် ၍ ရလေသည်။ ဆရာကြီးများကိုယ်တိုင်လည်း မူကိုဖျက်၍တီးသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားခဲ့ရပေသည်။ ချစ်သမျှကို ပတ်ပျိုး။ သံသာလေ ကမ်းတိုင် အပိုဒ်တွင် သံ သာ လေ ကမ်း တိုင် ... သံ ... သာ ... ကမ်း ... တိုင် ... သံသာ... သံ သာ.... သံသာကမ်းတိုင်.... သံသာ ... သံသာ ...ကမ်းသာ ကမ်းတိုင် ... အစရှိသည်ဖြင့် အသံကျတစ်မျိုးစီဖြင့် ထပ်ပြန်တကျော့ကျော့ သီဆို တီးမှုတ်လေသည်။ အခြားနေရာတွင်မဟုတ်၊ ဂီတအဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌဒေါ်စောမြအေးကြည်၏ နေအိမ်ပေါ်တွင် ဂီတမယ်ညွန့်ပေါင်း အသံလွှင့်ရန် သီချင်းတိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုင်းပြာဝေ ပတ်ပျိုးတွင် ခုနစ်ပေါက်မှစ၍ ကောက်ခြင်းနှင့် သုံးပေါက်ကစခြင်း ကဲ့သို့ မူကွဲတွင်ကား ဒီမိုကရေစီခေတ်ဖြစ်၍ အများသဘော ကြိုက်ညီရာတွင် မူမှန်ဟု ယူဆသင့်လေသည်။ ထိုအများကလည်း ရမ်း၍ ကြိုက်ညီကြသည်မဟုတ်ချေ။ တတ်သိ နားလည်သူ ပုဂ္ဂိုလ်များပင်ဖြစ်၍ မူမှန်လည်း ဟုတ်ဟန်လက္ခဏာရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယမူကိုလည်း မှားသည်ဟု ငြင်းခုံနေမည့်အစား သည်လိုလည်း ရှိသေးပါကလားဟု မှတ်သားထားရန်သာ သင့်ပေသည်။

အသံကျတူ၊ စည်းတူနယ်နိမိတ်အတွင်း၌ တီးဟန်လက်ကျနှင့် ဖွဲ့ပုံကွဲပြားခြင်း ကား ကွဲပြားသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ မကွဲပြားပါကလည်း ညံ့သူ ကောင်းသူ ချန်ပီယံဟူ ၍ ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။

နယ်နိမိတ်ဟုဆိုသဖြင့် ထိုနယ်နိမိတ်၏ အကျယ်အဝန်းသည် အဘယ်မျှရှိသင့် သနည်းဆိုသော အချက်တစ်ချက်မှာ ပေါ်ထွက်၍လာပြန်လေသည်။ ထိုပြဿနာ၏ အဖြေ မှာ တီးကွက်မှုပေါ်တွင် အခြေတည်သည်ဖြစ်၍ မူ ရှိသင့် မရှိသင့်ဟူသော ပြဿနာကို ရှေးဦးစွာ စဉ်းစားရပေမည်။

အမှန်မှာ မူသည် ရှိရပေမည်။ ရှိရရုံမျှမက ဂီတသည်လည်း လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ခေတ်က ရှိခဲ့ဖူးသော ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနိုင်သည့် ကြေးမုံတစ်ခုဖြစ်၍ သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်၏ တီးကွက်မူသည် ၎င်းသီချင်း စတင်ဖြစ်ထွန်းခဲ့သော အချိန်က ရှိခဲ့သည့် တီးကွက်မူကို အသံကျ စည်းအရေအတွက်သာမက တီးဟန်နှင့် ဖွဲ့ပုံကိုပင် ထက်ကြပ် သို့မဟုတ် အနီးကပ်နိုင်ဆုံးရအောင် ဖော်ထုတ်ရမည်။

မည်သည့်အရာသည် အနီးကပ်ဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ရန် တာဝန်ကား ဆိုခဲ့ပြီးသည့် အတိုင်း ဒီမိုကရေစီနည်းအရ အများ ကြိုက်ညီရာ ဆုံးဖြတ်ရန်မှတစ်ပါး အခြား နည်းလမ်း မရှိချေ။

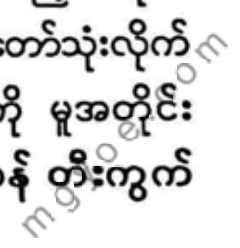
ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသောအခါ ထိုမူကို မပျက်မစီးတည်တံ့ရန် တူရိယာ သင်္ကေတ ဖြင့် မြန်မာသီချင်းကြီးများကို ရေးမှတ်နိုင်ပြီဆိုသော ဆရာအား နေရာပေးသင့်ပေသည်။ ထိုဆရာကလည်း မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော အခြားမူကွဲ ရှိသေးက အခြားကျမ်းတစ်စောင် တစ်ဖွဲ့ပြုလိုလျှင်ပြု၊ မပြုလိုလျှင်နေ။ အများဆုံးဖြတ်ထားသော မူကိုကား မူမှန်ဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုရန် တောင်းပန်အပ်ပေသည်။

တီးကွက်ကို တီထွင်ဆန်းသစ်၍ တီးလိုသည်ဟုဆိုသော လူငယ်များသည်လည်း နယ်နိမိတ်ကို ကိုယ်ကြိုက်သလို အကျယ်အဝန်းထား၍ တီထွင်ဆန်းသစ်ကြပါ။ ကောင်းလျှင်နားထောင်ပါမည်။ သို့သော် ရှေးသီချင်းကြီးတစ်ပုဒ်ကို တီထွင် ဆန်းသစ်၍ တီးမည်ဟု မကြံစည်မီ ထိုသီချင်းကြီး၏ ပေါ်ပေါက်စခေတ်က ဂီတ အဆင့်အတန်း ယဉ်ကျေးမှုကို ဖော်ပြချက်ပါသော မူအစစ်၏ အနီးကပ်ဆုံးဟု အများ ဆုံးဖြတ်သောမူကို ရှေးဦးစွာ ရအောင်ယူရမည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ဝန်ခံပါ။

သို့မဟုတ်ပါက ခလုတ်တိုက်သည်၊ ဖားပြုတ်ကိုက်သည်၊ တရုတ်ရိုက်သည် ဆိုသကဲ့သို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တီထွင်ပြီးရင်း တီထွင်ကာ နယ်နိမိတ်မရှိတော့ဘဲ ခေတ်ပြကြေးမုံများသည် ကွယ်ပျောက်သွားဖွယ်ရာ ရှိလေသည်။

ဤအချက်ကို ငြင်းလိုလျှင်ကား မြစေတီကျောက်စာ၊ ကလျာဏီကျောက်စာ စသော ကျောက်စာများကို ယခုခေတ်နှင့် မဟပ်မိဟု ဖျက်ဆီးပြီး ယခုခေတ်သုံးစာသားနှင့် ရေး၍ ကျောက်တိုင်အသစ်စိုက်ရန် ရှေးဦးစွာ ကြိုးစားပါဦး။

တီထွင်ဆန်းသစ်ဟူသော စကားကို အောင်လင်း စတင်သုံးစွဲခဲ့သည့်အတိုင်း သူယူဆသော (meaning) အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ဆောင်းပါးတွင် အတော်သုံးလိုက် မိပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏အယူအဆမှာမူ ရှေးသီချင်းကြီးများကို မူအတိုင်း ရရှိပြီးသည့်နောက် ထိုတီးကွက်အပေါ်တွင် နယ်နိမိတ်ထားလျက် တီးဟန် တီးကွက်

ဖွဲ့၍ များ၍ ကွန်၍ တီးရုံမျှကို တီထွင်ဆန်းသစ်သည်။ အနုပညာမြောက်သည် ဟု မယူဆပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေးသီချင်းကြီးများကို လေ့ကျက်သင်ကြားရသည်မှာ အနုပညာ၏ သင်ပုန်းကြီးမျှသာ ဖြစ်ပါသေးသည်။ သင်ပုန်းကြီးကုန်လျှင် မြန်မာအက္ခရာစာဟူသမျှ ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်သကဲ့သို့ သင်ရိုးသင်တန်းမှစ၍ ရှေးသီချင်းကြီးများကို အတော် များများရလျှင် မြန်မာသံမှန်သမျှကို တီးနိုင်တော့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ယခုခေတ်အခေါ် တီးတတ်သည်ဟု အမည်ခံနိုင်သူတိုင်း ကောင်းမကောင်း အပထား၍ များနိုင်သည်၊ ကွန်နိုင်သည်၊ အကွက်ဖျောက်နိုင်သည်မှာ မဆန်းလှပါ။

တကယ်တိုးတက်ဆန်းသစ်သော တီထွင်မှုမှာ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်ခဲ့သော မြဝတီခေတ်နှင့်တန်းတူ ကြိုးဘွဲ့ပတ်ပျိုး သီချင်းခံ စသည်တို့ကို ဆန်းသစ်သော တီးကွက် မူသစ်ဖြင့် ပြုစုရေးသားနိုင်ခြင်းသည်သာသော်လည်းကောင်း၊ ထိုအဆင့်ကိုရပြီးသည့်နောက် ဘောလယ်ကို လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် ခွဲခြားဖော်ထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ မရှိသေးသော တီးဟန်မှင်မောင်းအဖွဲ့အကွက်မျိုးဖြင့် သီးခြားပေါ်သစ်သော ဂီတကဏ္ဍ တစ်ရပ်ဖွင့်လှစ် နိုင်ခြင်း သာလည်းကောင်းဖြစ်သင့်သည်ဟု ယူဆပါကြောင်း။

စောညိန်
(၁၇-၄-၅၁-)

တတိယ သဝဏ်လ္လာ

စစ်ပြီးခေတ်တွင် ကိုစောညိန်းသည် သမာဓိသတင်းစာတိုက်၌ အလုပ်လုပ်ရင်း မြို့မဘုန်းကြွယ်၊ ကိုသန်းဆွေတို့နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ စာရေးဆရာဖြစ်လိုသော အာသီသရှိသည့်အလျောက် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများကို စမ်းသပ်ရေးသားခဲ့သည်။

စာရေးရန်အကြောင်းအရာကို ရှာဖွေသောအခါ သူကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရသည့် ဖက်ဆစ်တော်ရေးလှန်ကာလကို ပြန်လည်သတိရသည့်အလျောက် တော်လှန်ရေး သရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာစာပေသည် တိုးတက်ရန်အားယူနေစအခါက ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ လက်ရာအဖြစ် ပြန်လည်တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

တတိယ သဝဏ်လ္လာ

ရေး - စောညိန်း (ဂီတနက်သန်)

တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသော မြောက်ပြန်လေညင်းကလေးထဲမှ ဝဲပျံလာသော တယောသံသည် နွဲ့နွဲ့ရီရီ၏စိတ်အာရုံတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်ထားသဖြင့် ကော့ရ ရော့နေသော မျက်တောင်ကလေးများကိုပင့်ကာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်သော မျက်လုံးကြီး များကိုဖွင့်၍ ဖြူဖွေးသော ဇာခြင်ထောင်အမိုးကို တွေ့တွေ့ကလေး စိုက်ကြည့်နေရာမှ အသက်ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားရင်း သက်ပြင်းကလေးတစ်ချက် ရှူထုတ်လိုက်ကာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ကျယ်ပြန့်ထူထဲသော မွေရာကြီးပေါ်တွင် လူးလှိမ့်လိုက်မိသည်။

ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်ကြားမှ ဆောင့်ဝင်လာသော ဆောင်းလေသည် ဇာခြင်ထောင်ကို လှိုင်းထသွားစေလျက် သူ၏ရင်အုံကလေးကို တိုးငွေ့ကျီစယ်သွားမှ စိမ့်သွားသော အအေးဓာတ်ကို သတိပြုမိကာ သက္ကလတ်စောင်ထူထူကြီးကိုဆွဲ၍ ခြုံရင်း “ငါဘာကြောင့် နားထောင်နေမိပါလိမ့်မလဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍ “ဒီအသံကို နားမထောင်ဘဲနေရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိသော်လည်း သူ့စိတ်ကိုသူ အစိုးမရ၊ တယောသံထဲ၌ နစ်မြောသွားပြန်၏။

ခုနစ်သံချိုကို ဘယ်ပြောင်းညာလှည့် နိမ့်တုံမြင့်တုံ အလူးအလှိမ့်ကလေးတွေနှင့် စမ်းသွားသော တယောသံမှာ ကျွန်တော့်သခင်ဟာ သာမညတယောသမားမဟုတ်ပါဘူး ဟု အော်မြည်နေသည့်အလား တိတိတာတာ အပလီအခရာ အညုအခွဲကလေးတွေ ပိုလျက် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်မှ ပြည့်ဝဝိုင်းစက်သောလမင်းကြီး၏ အရောင်ဖြင့်

လွမ်းခြုံနေသော တိတ်ဆိတ်သာယာသည့် လောကဓာတ်၏ လွမ်းစရာဖွယ်အရသာကို ပိုမိုလေးနက်အောင် ဖြည့်စွမ်းပေးနေလေသည်။ တယောရှင်သည် အစမ်းမှတေးသွားကို ကူးပြောင်း၍ တီးစပြုသောအခါ နွဲ့နွဲ့ရီရီ၏ အာရုံသည် ပိုမိုစူးစိုက်လိုက်မိ၏။

“စိမ်းလေသူလှသွေးရယ် ... မျှော် ... တွေးရွယ် ... ဆွေးပူရတယ်”

အသံမှာ မကောင်းလှသော်လည်း စည်းဝါးကျန အဝင်အထွက် သေသပ်လှသည့် ပြင် တကယ်အဟုတ် လှိုက်လှဲနေသော အသည်းနှလုံးမှ ဆွေးမြည့်စွာ ထွက်ပေါ်လာဟန် တူသောကြောင့် ကရုဏာရသနှင့် ပြည့်စုံလှသည်။ သီဆိုလိုက်သော သီချင်းသွားနှင့်လည်း လိုက်လျောလှသည်။ ထိုအပိုဒ်ကို တစ်ခါပြန်ကျော့ပြီးမှ ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ -

“အချစ်စာတွေရယ် ... မေတ္တာ ဂဟေဆက်သွယ် ... ပန်ကြားကာ ... အသနားခံခဲ့ တယ်”

နွဲ့နွဲ့ရီရီသည် မနေ့က ဤအချိန်တွင် သူ၏ချွေးခံအိတ်ထဲ၌ရှိနေသေးသော စာကလေးကိုယောင်၍ စမ်းလိုက်မိသည်။ မတွေ့သောအခါမှ သတိရကာ မေ့လျော့နေသော လောကကြီးမှာ သူ၏စိတ်အာရုံတွင် ပြန်၍ထင်မြင်လာပြန်၏။

ယနေ့မနက်ကပင် ရေချိုးစဉ်ချွတ်ထားခဲ့သော အင်္ကျီကို အမှတ်တမဲ့နေလိုက် မိသည်။ သူ့အပြစ်ပင်။ စာရွက်ခေါက်ကလေးသည် အိတ်ထဲမှ ဖျပ်ခနဲ ခုန်ထွက်ကာ သူ့မိခင်ရှေ့သို့ သွားကျလျက် ကိုယ်ထင်ပြလိုက်သဖြင့် သူ့မိခင်သည် မသင်္ကာသော မျက်လုံးများနှင့် သူ့ကိုမော်ကြည့်ကာ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ကောက်ယူ လိုက်သောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် မီးရထားဆယ်စီး ခုတ်မောင်းသွားသလို တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ရှား သွားမိသည်။ ပြီးမှ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ကာ-

“ဪ ... မေမေရယ်၊ မေ့နေလို့ မေမေ့ကို တိုင်မလို့ဟာ ... မနေ့ကပေါ့ ဟိုအကောင် ပစ်ပေးသွားတာ”

ဟု ခြောက်ပြစ်ကင်းလုပ်လိုက်ရသည်။ သူသည် သူ့မိခင်ကို တစ်ခါမျှမလိမ်ဖူးခဲ့။ သည်တစ်ကြိမ် စွန့်စား၍ လိမ်လိုက်မိသည်။ အမှန်မှာ ဤစာသဝဏ်ကလေး သူ့ထံ ပျော်မွေ့ခဲ့သော အချိန်ကာလကို တွက်စစ်လျှင် ဆယ်ရက်ထက်မနည်း ရှိလေပြီ။

သို့သော် သူ့မိခင်သည် သူပြောသော စကားကို ယုံကြည်သည်။ အဘယ် ကြောင့်နည်း၊ နွဲ့နွဲ့ရီရီမှာ အလှဘုရင်မကလေးတစ်ဦးဖြစ်ရာ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်သမီး လောက်မှစ၍ ယခုဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော် ရှိလာသည့်အတွင်း ဤကဲ့သို့သော စာမျိုးပေါင်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ရဖူးသမျှသည် သူ့မိခင်လက်သို့သာ ဝကွက်၍ အပ်နှင်းလိုက်ခဲ့ဖူးသော ကျေးဇူးများကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ ဤစာကလေးကျမှ ဘာကြောင့်

mg.com

သူသို့ဝှက်ထားမိသနည်းမသိ။ “ငါ သူ့ကိုများ ချစ်နေမိသလား” သူ့ကိုယ်သူ မေးသည်။ မဟုတ်ပါ။ ချစ်နေသည်ဟု ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူဝန်မခံနိုင်သေး။ သူ့စိတ်က သူ့ကိုပြန်၍ လှည့်စားနေလေသည်။ သူ့ကား မသိ။

“မချစ်ဘူး ... မချစ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် ချစ်ရမလဲ” ဤအဆိုကို သူထောက်ခံသည်။ သူသည် သူတို့မြို့ကလေးတွင် အလှတံခွန်စိုက်ဖြစ်သည့်ပြင် သူ့ဖခင်မှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော စက်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်တည်းသော သမီးဖြစ်သည့် အလျောက် အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ချစ်ခင်ယုယကာ တဖူးဖူးမှုတ်ထားခဲ့သည်။ ငွေကြေးအကုန်အကျခံကာ ခေတ်ပညာကို သင်စေခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ပြေးမှ ရန်ကုန်မြို့ စိန်ဗင်ဆင့်ကျောင်းမှ ခုနစ်တန်းနှင့်သူထွက်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မှာသော် လည်းကောင်း၊ သူတို့မြို့ကလေးမှာ သော်လည်းကောင်း သူ့ကိုမရလျှင် သေမလောက် ကြိုက်ကြသော သူနှင့်ဂုဏ်ရည်တူ ယောက်ျားပျိုကလေးများကို သူဂရုမစိုက်ခဲ့။ ဆင်းရဲသော (ဝါ) ဂုဏ်ရည်မတူသော ဤစမ်းအောင်လိုလူကို သူချစ်ပါသည်ဆိုက အတော်ရယ်စရာကောင်းသော အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့်စကားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤမာနစိတ်ကလေးသည် သူ၏အချစ်ကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။ သို့သော် “သနားစရာ အတော်ကောင်းတယ်” ဤအဆိုကိုမူကား သူမကန့်ကွက်၊ သနားသည် ... သနားသည်။ “ဘာကြောင့် ...” သူသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မေးခွန်းထုတ်မည် ပြုစဉ် သူ့မိခင်သည် စာရွက်ကလေးကို အငြိုးကြီးနှင့် ဆုတ်ဖဲ့ချေမွှရင်း ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဒီသတ္တဝါကလေးတွေဟာ အတော်လူပါးဝတယ်၊ သူတို့နှင့်တန်သလား၊ ရာသလား၊ အမဲရိုးနယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာ ...” ဤကဲ့သို့ပင် ရေရွတ်လိုက်ရသော်လည်း စာထဲ၌ပါသော အသုံးအနှုန်းများမှာ နူးညံ့ယဉ်ကျေးလှသဖြင့် သူ့သမီးကိုပင် သူ့စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြိုက်ပြီးသည့် အသုံးအနှုန်းများ မပါသဖြင့် နွဲ့နွဲ့ရီအား အပြစ်မရှိဟု ယူဆသည့်အလျောက် ဤကဲ့သို့ အောက်တန်းကျသော သူငယ်ကလေးမျိုးနှင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မိဘများကလည်း သဘောမျှနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ နွဲ့နွဲ့ရီကလည်း မိဘနှစ်ပါးတို့က လိမ္မာသောသမီးဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်သည့်အတိုင်း မိမိစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရမည့်အကြောင်းတို့ကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းအားဖြင့်သာ ချောမော့၍ ပြောသည်။ သူ့အား ဆူပူအပြစ်တင်ခြင်း မပြု။

သို့သော် ဘယ်အတွက်လဲမသိ၊ တစ်နေ့လုံး သူ့မှာ စိတ်ညစ်သလိုလို ဘာလိုလို ဟာတာတာ ပေါ့ပြက်ပြက်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မကြာခဏ တွေဝေငေးမောနေမိသည်။ ထိုကဲ့သို့ တွေဝေငေးမောနေမိတိုင်း စာထဲပါသော စာလုံးကလေးများကို မြင်ယောင်လျက်နေမိသည်။ စမ်းအောင်အပေါ်တွင် သူ့အတွေးရခက်၏။ သူ့တွေ့ခဲ့ဖူးသော (ဝါ) သူ့ကို

ပိုးပန်းခဲဖူးသော အခြားယောက်ျားပျိုကလေးများနှင့်မတူ၊ ထူးဆန်းသူဖြစ်လေရာ သူပေးသောစာမှာလည်း အတော်ထူးဆန်းသည်။ စာထဲ၌ သူ့အား ပြန်လည်ချစ်ခင်ပါရန် ခွင့်တောင်းသောစကားတစ်လုံးမျှ မပါချေ။ သူ၏အချစ်ကို ဖွင့်လှစ်ထုတ်ဖော်သော စာမျှသာဖြစ်၏။

သူ့စာမှာ သူသည် ဆယ်တန်းမျှလောက် မတောက်တခေါက် ပညာကလေးဖြင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးကို ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ရှာဖွေစားသောက်ရသူဖြစ်သည့်အလျောက် ဓနဂုဏ်၊ အလှဂုဏ်တို့ဖြင့် အဆင့်အတန်းခြင်း မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် ကွာလှမ်းလှ သော နွဲ့နွဲ့ရီတို့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မျှော်မှန်းကြံစည်ခြင်းမပြုဝံ့ပါကြောင်း၊ သို့သော် မိမိစိတ်ထဲ၌ ချစ်မိသောအချစ်ကို ဖြေ၍မရအောင် တစ်နေ့တခြား ကြီးမားရင့်သန်လာခဲ့ပါသဖြင့် အသည်း နှလုံးအတွင်းတွင် မဆံ့သောကြောင့် ပြည့်လျှံထွက်ပေါ် လာသောစကားများကို မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်ဟပြောဆိုရပါကြောင်း၊ မိမိအား ပြန်လည်ချစ်ခင်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း အနည်းငယ်မျှ မမျှော်လင့်မိသည့်အတိုင်း ချစ်ပါ၊ ခင်ပါ စသည်ဖြင့်လည်း တိုက်တွန်းတောင်းပန်ခြင်းမပြုဝံ့ပါကြောင်း။ သို့သော် မိမိ ထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်း မိမိအပေါ်၌ မေတ္တာမတုံ့ပြန်နိုင်သည်ဖြစ်ပါသော်လည်း ဤတစ်သက်တွင် ဤတစ်ကြိမ်သာ ဤအချစ်မျိုးနှင့် ကြုံဖူးခဲ့သောမိမိသည် ဂုဏ်ရည်ခြင်းမမျှသည့်အတွက် ဖူးစာမဆံ့ရသော ချစ်သူကလေး၏ ကိုယ်စား မြတ်နိုးစွာ သိမ်းဆည်းထားရပါရန် တတ်နိုင်သမျှ သက်ညှာစွာ သော အသုံးအနှုန်းဖြင့် မိမိအချစ်ကို ငြင်းပယ်လိုက်သော စာကလေးတစ်စောင်မျှကိုမူကား တုံ့ပြန်ဖြေကြားလိမ့်မည်ဟု များစွာယုံကြည်လျက် မျှော်လင့်စောင့်စားနေပါကြောင်း စသည် ဖြင့် စာရေးစာသား အတော်ပြေပြစ်နွဲ့နှောင်းအောင် ရေးနိုင်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ့အပေါ် တွင် စိတ်မဆိုးသာအောင် ရေးသားထားသည်ဖြစ်ရကား ထိုသနားဖွယ်ရာ အောက်ကျို့ ရေးသားထားသော စာလုံးကလေးများ၏ ဆွဲငင်မှုကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကရုဏာတွေ ပိုမိသည်။ စမ်းအောင်၏ အချစ်ကို ငြင်းပယ်ရမည်မှာ သနားနေမိသည်။

ဤစာကိုပေးရသည်အထိဖြစ်ရသည်မှာလည်း သူ့ပယောဂမကင်းကြောင်းကို သူသိ၏။ ရှေးမဆွက စမ်းအောင်သည် သူ့ကိုဂရုစိုက်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ သူတို့အိမ်နှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိသောအိမ်သို့ တပည့်ကလေးတစ်ယောက်အား တူရိယာ ပညာသင်ပေးရန် နေ့စဉ်လိုပင်လာရောက်ရာ သူ့ကို မကြာခဏ တွေ့မြင်နေသော်လည်း ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရ မထေရ်ကြီးကဲ့သို့ တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့်သာ သွားလာမြဲ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ သူ့ကို ဂရုစိုက်ခြင်းကို သူအနည်းငယ်မျှ မခံမရပ်နိုင်ချေ။ သူသည် သာမညမိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်၊ ရုပ်ချောသည်၊ သူဌေးသမီးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့

တွင် နေစဉ်က အထက်တန်းစားကောလိပ်ကျောင်းသားများပင်လျှင် သူ့ကိုမြင်လျှင် တုန်လှုပ်ရသည်မဟုတ်ပါလော။ ဤ စမ်းအောင်နှင့်ကျမှ 'ရဟန္တာမိုးလား ...၊ သူက ဘာမို့လို့ ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ရတာလဲ' စသော မာနစိတ်ကလေးသည် သူ့ကို ပြန်၍လှည့်စားသွေးဆောင်ကာ စမ်းအောင် ဂရုမစိုက်သမျှ သူ့စိတ်ထဲက စမ်းအောင်အကြောင်းကိုသာ ဂရုစိုက်၍ တွေးနေမိခဲ့သဖြင့် မာယာလေးဆယ်တွင် ကျုံးဝင်သော အမူအရာများကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိဘဲ အလိုလိုပြမိရက်သားဖြစ်ခဲ့သည်။ စမ်းအောင်၏ သံမဏိစိတ်ထား အရည်ပျော်ခဲ့ပြီ။ သူ၏ မာနတွေ အရည်ပျော်မည့်အလှည့်ကား ဘယ်သောအခါရောက်မည်မသိ။

သူသည် တွေးတောနေရာမှ လောကကြီးသည် သူ့စိတ်အာရုံထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်ကာ တယောသံတွင် ကျက်စားမိပြန်သည်။

“ခင် ... ခင် ... ရယ် ... ကြားဖြေဖို့ရန် မထိုက်တန်လေအောင် ... မောင်ကံဆိုးရောသလား ... နေနိုင်အား ... သနားမကြင်တယ် ... အို ... စကားစိမ်းမြနွယ် ...”

ဤအပိုဒ်သည် သူ၏စိတ်ကို ပထမအပိုဒ်ထက် များစွာပိုမိုထိခိုက်သွားသည် ဖြစ်ရာ “ဒီလောက်တောင်လည်း မစိမ်းကားရက်ပါဘူး မောင်ရယ်” ဟု မြည်တမ်းမိလှလှဖြစ်ကာ သူ၏ စာရေးစားပွဲဆီသို့လှမ်းကြည့်မိရင်း လှပသော မျက်လုံးကြီးများတွင် မျက်ရည်ဥကလေးများ စို့လာတော့သည်။ အချစ်နှင့်ဂုဏ်ကို ချိန်ခွင်တွင် တင်စက်ခဲ့ရာ သနားခြင်းကို အချစ်ဘက်တွင် မဲတင်းပေးမိသဖြင့် ချိန်ခွင်လျှာသည် အချစ်ဘက်သို့ ပြုထွက်သွားလေပြီ။ ထိုခဏ၌ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်သွားလေသည်။

စာရေးစက္ကူကိုဖြန့်ကာ ကလောင်တံကို ကိုင်လိုက်မိသော်လည်း ဘာရေးရမည်ကို သူမသိချေ။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည်။ စမ်းအောင်တောင်းခံသည့်အတိုင်း ငြင်းပယ်သည့်အဖြေကိုပင် ညှာညှာတာတာ ရေးပေးလိုက်ပါတော့မည်ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း ငြင်းပယ်လိုက်ရမှာကိုပင် သနားနေမိသည်။ မငြင်းရက်၍ ချစ်လိုက်ရမှာကလည်း မနက်က သူ့အမေပြောသော စကားများကို ပြန်၍ကြားယောင်မိသဖြင့် တွေဝေသွားပြန်၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်မိပြီးမှ မိဘများ သဘောမတူခဲ့သော် ...၊ ရှေ့သို့ ဆက်လက်၍ သူမတွေးဝံ့ချေ။ ယခုနှစ်ပါးသွားမိပါလျှင် တော်တော်ကြာ လွမ်းခန်းပေါ်မည်ကို သူသိသည်။ သူတို့မျိုးရိုးထဲတွင် မိဘ၏ ဩဇာကို လွန်ဆန်၍ ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်ပြုရိုး ထုံးစံမရှိ။ မိဘစီမံရာကိုသာ ခေါင်းငုံ့ နှာခံရမြဲဖြစ်သောကြောင့် သူလည်း လွန်ဆန်ရန် မကြံစည်ဝံ့။

သူသည် အတွေးနက်နေသဖြင့် -

“ဘယ်ဝဋ်ကြွေး ... ဆွေးရစေဖွယ် ... စိမ့်အားလေတယ် ... ဖြေလည်း ... ပြေပဲ မပြေနိုင်ဖွယ် ... လွမ်းပိုခဲ့တယ်”

စသည်ဖြင့် သီဆိုသွားသော အပိုဒ်ကို သဲကွဲစွာ သူနားမလည်လိုက်မိချေ။ ကလောင်တံ ဖင်မြီးဖျားကလေးကို ပုလဲရောင် သွားကလေးတွေနှင့် မထိတထိ ကိုက်ရင်း စဉ်းစားနေရာမှ ကလောင်တံကို စားပွဲပေါ်သို့ပြန်၍ချလိုက်ပြီး “ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ မရခင်တော့ ပတ်ချွန်နပ်ချွန်လုပ်ကြတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု သူ့စိတ်ကိုသူဖြေကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူသည် သူ့မိဘများ ထင်မြင်ယူဆသည့်အတိုင်း စဉ်းစားငြိမ်ခေါ် တတ်သော မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် ခေတ်ပညာတတ် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပီသပါပေ၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်အာရုံထဲသို့ တယောသံနှင့် တေးသံမှာ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုတွေ့ရင်း နားထောင်နေမိပြန်၏။

“မောင်နှင့်မေ ... ဂုဏ်ရည်မတူခြင်းရယ်ကြောင့် ... ငြင်းသင့်တာမှန်ပါတယ်... သို့ပေမဲ့ကွယ် အဖြေစကားကိုတော့ ... ကြားရပါစေကွယ်၊ ဆွေး စိတ်ဖြေနိုင်ဖွယ်... ခင်ရယ် ပြန်ကြားသင့်တော့တယ်”

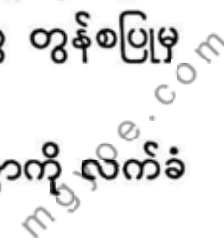
သီဆိုနေသော သီချင်းသံမှာ ဆိုရင်း ဆိုရင်း အသံတွေ တုန်လာသည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

“ဘဝသံသရာ ...”

ဟိုက် ... သူသည် ယောင်၍ ခေါင်းထောင်ကာ ထလိုက်မိသည်။ အသံရှင်သည် ဤအပိုဒ်ကိုစ၍ ဆိုလိုက်သောအခါ သိသိသာသာ ငိုသံပါလာသောကြောင့် သူ၏ တေးသံနှင့် တယောသံကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး နောက် ဆက်လက်၍ မကြားရ တော့ချေ။

အဘယ်မျှကြာအောင် မေ့လျော့တွေဝေနေမိသည် မသိ။ ပူနွေးသော မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများ မိမိပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ်ဆင်းလာမှ သတိပြုမိကာ တစ်ချက်မျှ ရှိုက်လိုက်ရင်း ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာနှင့်အုပ်၍ မျက်ရည်တို့ကို သွန်ချလိုက်မိတော့သည်။ တေးသံရှင်၏ ဖြစ်ထွေကို သူ၏စိတ်ကူးထဲတွင် ဘိုင်စကုတ်ပြသကဲ့သို့ ထင်မြင်လာသောကြောင့် “ဪ ... ကိုစမ်းအောင် ... ကိုစမ်းအောင်၊ မိနွဲ့ရီကို ရူးအောင် တမင်လာပြီးတော့ နှိပ်စက်နေ တာလား ကိုစမ်းအောင်ရယ် ...” ဟု စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်မိရင်း တစ်ဖက်သို့ လူးလှိမ့်လိုက် ပြန်သည်။ သူ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့ချေ။ လင်းကြက်ကလေးတွေ တွန်စပြုမှ လွမ်းအာရုံကို ဖြတ်ကာမှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် စမ်းအောင်ထံမှ ဒုတိယသဝဏ်လွှာကို လက်ခံ

ရရှိပြန်သည်။ ထိုစာကား မိမိသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိကြောင်း၊ ယခု မိမိအား မေတ္တာမတုံ့ပြန်နိုင်သော်လည်း အဖြေစကားကလေးကိုမျှ မူကား ပြန်ကြားလိမ့် မည်ဟူ၍ များစွာမျှော်လင့်မိကြောင်း၊ ယခုမှနွဲ့နွဲ့ရီတို့လို ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးဦးတစ်ယောက်၏ ဂရုတစိုက် အဖက်လုပ်ကာ စာပြန်ကြားရန်မျှ မထိုက်တန်လောက်အောင် အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျနေသော မိမိဘဝကို သိရပါတော့ကြောင်း၊ မိမိသည် အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်း ပွင့်ချိန်ကို အနှစ်တစ်ထောင်စောင့်ရသကဲ့သို့ ပြန်ကြားမည့် အဖြေကလေးကို မရမချင်း စောင့်ဆိုင်း၍ နေလိုပါသော်လည်း ယခုအချိန်အခါမှာ တိုင်းပြည်၏ တာဝန်ကို လူတိုင်း ထမ်းဆောင်ရမည့်အခါဖြစ်သဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဤမြို့မှ ထွက်ခွာသွား ရတော့မည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါကြောင်း၊ မိမိကဲ့သို့ အရေးမထားလောက် သူတစ်ယောက်အား နွဲ့နွဲ့ရီသည် မကြာမီ မေ့လျော့ပစ်လိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ ကြောင်း စသည်ဖြင့် အစီအရီ နွဲ့ပျောင်းနူးညံ့သော စာလုံးကလေးများဖြင့် ရိုးရိုးကလေးပင် ရေးသားထားသော်လည်း နဂိုကတည်းက ယိမ်းယိုင်တော့မလို ဖြစ်နေသော နွဲ့နွဲ့ရီ၏ စိတ်ဓာတ်ကို အရည်ပျော်ခဲ့စေသည်။

စမ်းအောင် တပ်မတော်ထဲသို့ဝင်ရန် လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အာရှလူငယ်အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် ဗိုလ်သင်တန်းတက်ရန် ရွေးချယ်ခြင်းခံရ သည်ကိုသော်လည်းကောင်း ယခင်ကပင် သူသိခဲ့သော်လည်း ယခုမှ သတိရမိသည်။ သူမသနားဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ တိုင်းပြည်အတွက် စစ်မြေပြင်ကို ထွက်ခွာမည့်သူအား တစ်အားတက်စေရန် သူပြုလိုက်ချင်သည်။ “နွဲ့တော့ဖြင့် မသနားဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး မောင်ရယ် ...၊ ချစ် ... ချစ် ... ချစ်နေမိပြီ” ဟု တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်မိရင်း မေတ္တာတုံ့ပြန်သောအဖြေကို ပေးလိုက်ပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် “သူကလည်း ချစ်ပါရစေလို့ မတောင်းပန်ဘဲနဲ့ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ စာပြန်လိုက်လို့ တော်မှတော်ပါ့မလား” ဟု တွေးကာ ရှက်နေမိပြန်သည်။ ပြီးမှ သူ့စာထဲမှာ ချစ်ပါရစေလို့ မဆိုပေမဲ့လေ ငါ့ရဲ့မေတ္တာတုံ့ပြန်ခြင်းကိုတော့ တောင့်တတဲ့သဘောရေးထားတာပါပဲဟု ဖြေကာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာပြန်လိုက်ပါတော့မည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ကား သူတို့မြို့ကလေးမှ ရဲဘော်လောင်းများ ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်ခွာရမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စာတစ်စောင်ကို ချက်ချင်းရေး၏။

ကိုစမ်းအောင် -

နွဲ့တော့ဖြင့် ဟန်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ နွဲ့ရဲ့မေတ္တာတိုက်ကို မပွင့်ပွင့်အောင်

ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် ဖွင့်သွားတဲ့ ကိုစမ်းအောင် လူပလီကြီးကို သနားမိပြီမို့ မိန်းကလေးတန်မယ့် အရှက်ကို နောက်ထားပြီး စာရေးအစီရင်ခံလိုက်ရပါပြီ။

နွဲ့ရဲ့သဘောအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ကိုစမ်းအောင်ရဲ့မေတ္တာကို တုံ့ပြန်ဖို့ရာ မခဲယဉ်းပါဘူး။ သို့သော်လည်း နွဲ့မှာ မိဘနှစ်ပါးပြီးမှ ပြီးရမယ့်သမီးမို့ မိဘများ ကျေနပ်အောင်လည်း ကြိုးစားစေချင်ပါတယ်။ ကိုစမ်းအောင်ဟာ ပညာအရည်အချင်းရှိသူဖြစ်လို့ တစ်နေ့နေ့မှာ ကြီးပွားပြီး မိဘများမငြင်းပယ်နိုင်လောက်တဲ့ ဂုဏ်ရည်အဆင့်တန်းကို ရောက်အောင် ပြုဖို့ရန် မခဲယဉ်းဘူးလို့ နွဲ့အမှန်ယုံကြည်မိတဲ့အတိုင်း စောင့်မျှော်နေပါ့မယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် နွဲ့သဘောကို သိရောပေါ့နော် ...။

တိုင်းပြည်အတွက် ဝတ္တရားကျေပွန်တဲ့ ကိုစမ်းအောင်ရဲ့စိတ်ထားအတွက်လည်း နွဲ့အများကြီးဂုဏ်တက်မိပါတယ်။ သွားလေရာရာ လာလေရာရာမှာ လက်နက်ဓားလှံဘေးကင်းဝေးပြီး ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိပါစေနဲ့ဆိုတာ ပန်းသပြေနဲ့ ညောင်ရေလောင်းလို့ နွဲ့လေးဖြင့် ဆုတောင်းရင်း အလွမ်းဖြေရစ်ရှာပေါ့လို့သာ ယူမှတ်ပြီး စစ်တိုက်ရာက နေ့စဉ် သတိရပါတော့မောင်။

နွဲ့.နွဲ့.ရီ

သူ့စာကလေးကိုသူ တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်မိကာ ကျေနပ်သွားသည်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်သောစိတ်ဖြင့် စာရွက်ကလေးကို ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲသို့ အသာအယာထည့်ကာ ပိတ်ပြီးမှ ပြဿနာတစ်ရပ်သည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသဖြင့် အတော်စိတ်မောသွားမိပြန်၏။ “စာရေးပြီးတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ သူ့ဆီရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါလိမ့်” သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးရန် သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ မဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်။ သူသည် ကိုယ်ထိလက်ရောက် မပေးဝံ့ချေ။ အကယ်၍ ပေးခဲ့သည်ထားဦးတော့ စမ်းအောင်ကို ဘယ်မှာတွေ့ရမည်နည်း။ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွား၍ပေးရမှာလည်း မသင့်တော်လွန်းလှ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပေးခိုင်းရမှာလည်း သူ့ထံရောက်လျှင် တော်ရဲ့မရောက်လျှင်အခက်။ လူကြီးများကို ပေးခိုင်းရမှာလည်း သူသည် လူသိမခံဝံ့၊ အခက်အခဲကြုံတွေ့နေသဖြင့် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ခေါင်းကို နှစ်ချက် သုံးချက်ကုတ်လိုက်မိသည်။ နောက်မှ “ဟယ် တတ်နိုင်ပါဘူး၊ သူလည်း ဒီအပိုင်းကို လာပါလိမ့်ဦးမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဒီတော့မှပဲ သင့်သလိုကြည့်ပေးရမှာပဲ” ဟု အောက်မေ့ကာ စာအိတ်ကလေးကို တရိုတသေ သိမ်းထားလိုက်ပြီး ဝါဝင်းသော ခြေသလုံးသားကလေးပေါ်အောင် ထဘီစတစ်ဖက်ကိုဆွဲရင်း ခုတင်ဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာသွား၍ အတွေးနယ်ချဲ့ကာနေမိသည်။

mgjoe.com